

MORGAN RICE

CESURUN
YÜKSELİSİ

KRALAR VE BÜYÜCÜLER—2. KİTAP

Krallar ve Büyüçüler

Morgan Rice

Cesurun Yükselisi

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Cesurun Yükselisi / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Krallar ve Büyücüler)

Morgan Rice'in önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini'nin The Inheritance Cycle dizisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi... Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice'in bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır. --The Wanderer, A Literary Journal (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak) 1 Numaralı Çok Satan dizi! CESURUN YÜKSELİŞİ, Morgan Rice'in çok satan destansı fantezi dizisi (EJDERHALRIN YÜKSELİŞİ ile başlayan, ücretsiz indirin!) KRALLAR VE BÜYÜCÜLER'in 2. kitabı. Ejderha saldırısının ardından Kyra çok acil bir göreve gönderilecektir: Escalon'u boydan boya geçmesi ve gizemli Ur Kulesi'nde dayısını araması gerekmektedir. Kim olduğunu, annesinin kim olduğunu öğrenme ve eğitim alıp özel güçlerini geliştirme zamanı gelmiştir. Bu tek başına bir kız için tehlikelerle dolu bir görev olacaktır, Escalon vahşi yaratıklar ve insanlar nedeniyle tehlikelerle doludur ve bu görev hayatta kalmak için tüm gücünü harcamasını gerektirecektir. Babası Duncan adamlarını güneye, muhteşem su sahil şehri Esephus'a götürmeli ve sevgili yurttaşlarını Pandesia'nın demir prangalarından kurtarmayı denemelidir. Eğer başarılı olursa tehlikeli Hiddet Gölü'ne ve oradan da, Escalon'un en sert savaşçılarının, başkenti almak için bir şansı olacaksa, ihtiyacı olacak adamların yaşadığı, Kos'un buzlu tepelerine gitmesi gerekecektir. Alec, Marco ile birlikte, kendini bulmak için Ateş Duvarları'ndan kaçmıştır. Dikenli Orman'ın içinden kaçarken, egzotik canavarlarca kovalanır. Ailesiyle yeniden kavuşmayı umarak, memleketine dönmek için çıktığı bu yolculuk çok asap bozucu bir hal alacaktır. Memleketine vardığında ise buldukları onu şoke edecektir. Merk, her ne kadar yanlış olduğunu düşünüyor olsa da dönüp kıza yardım eder ve kendini hayatı boyunca ilk kez bir yabancıнын hayatına karışmış olarak bulur. Ur Kulesi'ne yaptığı kutsal yolculuktan vazgeçmeyecektir ve kulenin hiç de tahmin ettiği gibi olmadığını fark ettiğinde kendini ıstırap içinde bulacaktır. Vesuvius yeraltındaki görevlerinde Trol ordusunu yönetip, devini mahmuzlayarak Ateş Duvarları'nı atlatmayı denerken, ejderha Theos'un Escalon'da kendi özel görevi vardır. Güçlü atmosferi ve komplike karakterleriyle CESURUN YÜKSELİŞİ şövalyeler ve savaşçılar, krallar

ve lordlar, onur ve kahramanlık, büyü, kader, canavarlar ve ejderhaların nefes kesici destanı. Bu bir sevgi ve kırılan kalpler, aldatmaca, tutku ve ihanet hikâyesi. Bizi, sonsuza kadar bizimle yaşayacak bir dünyaya davet eden ve her yaştan ve her cinsiyetten okuyucuyu etkileyebilecek, üst kalite bir fantezi. KRALLAR VE BÜYÜCÜLER'in 3. kitabı yakın zamanda yayınlanmış olacak. Felsefe Yüzüğü dizisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Ejderhaların Yükselişi'nde Morgan Rice bir başka harika fantezi dizisinin sözünü veriyor, bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış... İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak) daha başlangıcından başarılı... Üstün bir fantezi... Olması gerektiği gibi, bir protagonist ile başlıyor ve düzgün bir şekilde şövalyeler, ejderhalar, sihir ve canavarlar ve kaderin geniş çemberine doğru ilerliyor... Üst düzey bir fantezi edebiyatın tüm yakalayıcı unsurları bu kitapta mevcut, askerler ve savaşımlardan kendiyile yüzleşmeye kadar... Güçlü, inanılır genç bir protagonist ile ilerleyen destansı fantezi edebiyat sevenler için tavsiye edilecek bir kitap. Midwest Book Review, D. Donovan, eKitap Eleştirmeni (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak) Sürükleyici hikâyesi olan bir roman ve bir hafta sonunda okunabilir... İyi bir şeyler vaat eden bir diziyeye iyi bir başlangıç. San Francisco Book Review (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BÖLÜM BİR	12
BÖLÜM İKİ	15
BÖLÜM ÜÇ	18
BÖLÜM DÖRT	29
BÖLÜM BEŞ	32
BÖLÜM ALTI	38
Конец ознакомительного фрагмента.	43

Morgan Rice

Cesurun Yükselisi (Kralar Ve Büyücüler—2. Kitap)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ dizisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ'nde Morgan Rice bir başka harika fantezi dizisinin sözünü veriyor, bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış... İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz..”

--*Books and Movie Reviews*

Roberto Mattos

“EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ daha başlangıcından başarılı... Üstün bir fantezi... Olması gerektiği gibi, bir protagonist ile başlıyor ve düzgün bir şekilde şövalyeler, ejderhalar, sihir ve canavarlar ve kaderin geniş çemberine doğru ilerliyor... Üst düzey bir fantezi edebiyatın tüm yakalayıcı unsurları bu kitapta mevcut, askerler ve savaşlardan kendiyi yüzleşmeye kadar... Güçlü, inanılır genç bir protagonist ile ilerleyen destansı fantezi edebiyat sevenler için tavsiye edilecek bir kitap.”

--*Midwest Book Review*

D. Donovan, eKitap Eleştirmeni

“[EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ] sürükleyici hikâyesi olan bir roman ve bir hafta sonunda okunabilir... İyi bir şeyler vaat eden bir diziye iyi bir başlangıç.”

--*San Francisco Book Review*

“Morgan Rice'in önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini'nin THE INHERITANCE CYCLE dizisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi... Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice'in bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır.”

--*The Wanderer, A Literary Journal (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak)*

“Hikâyesinde gizem ve entrika elementleri bulunduran esprili bir fantezi. Kahramanların Görevi cesur olmak ve büyüme, gelişme ve mükemmelliğe götüren hayat amaçlarıyla ilgili... Dolgun fantezi maceraları, bir baş kahraman, araçlar ve hayalperest bir çocuk olan Thor’un olanaksız durumlarla karşılaşp genç bir yetişkin haline gelişine çok iyi şekilde odaklanan bir dizi hareketli karşılaşmalar sağlayan bir macera arayanlar için ideal... Destansı bir genç yetişkin dizisinin neler sunabileceğinin sadece bir başlangıcı.”

--*Midwest Book Review (D. Donovan, eKitap Eleştirmeni)*

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir Kitap.”

--*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Rice’in eğlenceli destansı fantezisi [FELSEFE YÜZÜĞÜ] türün klasik öğelerini içeriyor—İskoçya’nın kadim tarihinden oldukça fazla etkilenmiş güçlü bir kurgu ve iyi bir mahkeme entrikası.”

—*Kirkus Reviews*

“Morgan Rice’in Thor’un karakterin ve içinde yaşadığı dünyayı kuruş şekline bayıldım. Yeryüzü ve içinde yaşayan yaratıkları çok güzel tarif edilmiş. [Özet] hoşuma gitti. Kısa ve tatlıydı. Yardımcı karakterler yeterli miktarda kullanılmış, kafam karışmadı. Maceralar ve yürek burkan anlar vardı fakat içlerine yerleştirilen aksiyon biçimsiz durmuyordu. Genç bir okuyucunun tercih edebileceği bir Kitap. Kayda değer bir şeylerin başlangıcı.”

--*San Francisco Book Review*

“Destansı fantezi Felsefe Yüzüğü serisinin (şu anda 14 Kitaptan oluşuyor) heyecan dolu bu ilk kitabında Rice, okurlarını 14 yaşındaki, hayali, krala hizmet eden elit şövalye birliği Gümüş Lejyon’a katılmak olan Thorgrin “Thor” McLeod ile tanıştırıyor. Rice’in yazını sağlam ve oldukça merak uyandırıcı.”

--*Publishers Weekly*

“[KAHRAMANLARIN GÖREVİ] hızlı ve kolay okunuyor. Bölüm sonları size bir sonraki bölümü okumak ve ne olacağını görmek zorunda bırakıyor ve kitabı elinizden bırakamıyorsunuz. Kitabın içinde bazı yazım hataları ve bazı isim karışıklıkları vardı fakat bunlar kitabın genel hikâyesini bozmuyordu. Kitabın sonu bir sonraki kitabı hemen alma isteği uyandırdı ve öyle de yaptım. Felsefe Yüzüğü serisinin dokuz kitabı da şu an Kindle mağazasından satın alınabilir ve Kahramanların Görevi, okumaya giriş yapabilmemiz için şu an ücretsiz. Tatilde okunacak hızlı ve eğlenceli bir şeyler arıyorsanız bu Kitap tam size göre.”

--*FantasyOnline.net*

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

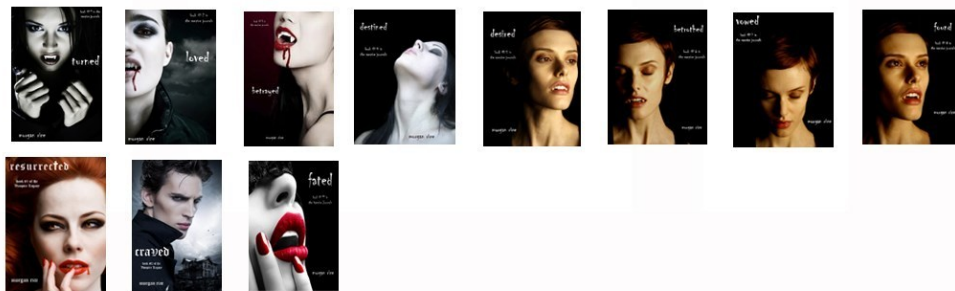
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

KRALLAR VE BÜYÜCÜLERİ Sesli Kitap olarak dinleyin!

Ücretsiz Kitap ister misiniz?

Morgan Rice'ın eposta listesine kaydolun ve 4 ücretsiz Kitap, 2 ücretsiz harita, 1 ücretsiz uygulama ve size özel hediyeleri alın! Kaydolmak için siteyi ziyaret edin: www.morganricebooks.com
Morgan Rice © 2015

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu Kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları Photosani'ye ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır

*“Korkaklar, ölmeden önce defalarca ölür;
cesur insan ölümü yalnızca bir kere tadar.”*

*--William Shakespeare
Julius Caesar*

BÖLÜM BİR

Kyra katliamın olduğu alana doğru yavaşça yürüdü; çizmelerinin altında kar çatırdıyordu. Ejderhanın arkasında bıraktığı yıkımı inceliyordu. Konuşamıyordu. Binlerce Lordun Adamı, Escalon'un en çok korkulan adamları, tam önünde, ölü olarak yerde yatıyordu, bir anda dünyadan silinmişlerdi. Her tarafındaki kavrulmuş bedenlerden duman yükseliyor, üzerlerine düşen kar hemen eriyordu. Yüzler acı içinde donup kalmıştı. İskeletler doğal olmayan şekiller almıştı, kemikli parmaklar hala silahlarına sarılı durumdaydı. Bazı cesetler bir şekilde hala dik kalmış, ayakta duruyor ve sanki onları öldürenin ne olduğunu merak ediyormuşçasına gökyüzüne bakıyordu.

Kyra bir cesedin başında durup merakla incelemeye başladı. Uzanıp cesede dokunduğunda parmağı göğüs kafesini sıyrıp geçerken cesedin dağılıp, kemik yığını halinde yere düşüşünü şaşkınlık içinde izledi. Kılıcı zararsız bir şekilde yanına, yere devrilmişti.

Kyra başının üzerinde, yukarılardan gelen bir çılglık duydu ve başını kaldırıp, yüksekte daireler çizerek uçan Theos'u gördü; sanki hala tatmin olmamış gibi ateş püskürtüyordu. Onun ne hissettiğini Kyra da hissedebiliyordu, damarlarındaki yakıcı öfkeyi, tüm Pandesia'yı, aslında imkânı olsa tüm dünyayı yok etme, isteğini hissedebiliyordu. Bu çok kadim bir öfkeydi, hiçbir sınır tanımayan bir öfke...

Çizmelerin karda çıkardığı ses kendine gelmesine sebep oldu ve Kyra arkasını dönüp baktığında babasının, düzinelerce adamının o tarafa yürüdüğünü, gözleri fal taşı gibi açılmış, yıkımı incelediğini gördü. Açıkça belli oluyordu ki, savaşla sertleşmiş bu adamlar daha önce hiç böyle bir manzara görmemişti; hatta Anvin, Arthfael ve Vidar'ın yanında duran, bitkin görünen babası bile... Bu sanki bir düste gezinmek gibiydi.

Kyra bu cesur savaşçıların gözlerini gökyüzünden kendisine doğru çevirdiklerini fark etti; gözlerinde bir merak ifadesi vardı. Sanki bütün bunları yapan *kendisiymiş* gibi, sanki ejderhanın kendisi oymuş gibi... Sonuçta onu çağırabilme yeteneğine sahip olan tek kişi kendisiydi. Kendini rahatsız hissederek uzaklara baktı; insanların kendisini bir savaşçı mı yoksa bir ucube mi olarak gördüğünü bilemiyordu. Büyük ihtimalle kendileri de biliyordu.

Kyra Kış Ayı'nda ettiği duayı düşündü; dileği, özel biri olup olmadığını öğrenmekti, gerçekten güçlere sahip olup olmadığını öğrenmek. O günden sonra, o savaştan sonra, artık hiç şüphesi yoktu. O ejderhanın gelmesini kendisi *istemmişti*. Onu içinde hissetmişti. Nasıl olduğunu biliyordu. Fakat artık kesinlikle biliyordu ki o farklıydı ve hakkındaki diğer kehanetlerin de gerçek olup olmadığını düşünmekten kendini alamadı. Öyleyse, kaderinde gerçekten muhteşem bir savaşçı olmak mı vardı? Büyük bir komutan? Babasından bile büyük bir lider? Gerçekten milletleri savaşa mı yönlendirecekti? Escalon'un kaderi gerçekten onun omuzlarında mıydı?

Kyra bunun nasıl mümkün olabileceğini bilemiyordu. Belki de Theos kendine özgü sebeplerle gelmişti; belki de orada meydana getirdiği hasarın kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ne de olsa Pandesialılar onu yaralamıştı, öyle değil mi?

Kyra artık hiçbir şeyden emin olamıyordu. O an için tüm bildiği ejderhanın gücünün damarlarında gezdiği, savaş alanında dolaşmakta olduğu, en büyük düşmanın ölmüş olduğunu görmekte olduğuydu; bunların hiçbirinin mümkün olabileceğini düşünmezdi. Artık, babasının adamlarının gözünde kabul görmeyi bekleyen on beş yaşında bir kız olmadığını biliyordu. Artık Lord Vali ve onu sunmayı düşündüğü hiçbir erkek için bir oyuncak değildi; artık hiçbir erkeğin evlenilecek, istismar edilecek, işkence edilecek malı değildi. Artık kendisi bir bireydi. Erkeklerin arasında bir savaşçı ve korkulacak biri...

Kyra, cesetler bitip zemin yeniden karla kaplı haline gelene kadar bedenlerin denizi içinden geçti. Aşağıda, önlerinde uzanan vadiye bakmakta olan babasının yanında durdu. Orada Argos'un kapıları ardına kadar açık duruyordu. Şehir boşalmış, şehrin tüm erkekleri vadide can vermişti. Böylesine büyük bir kalenin bomboş, savunmasız olduğunu görmek ürkütücüydü. Pandesia'nın en

önemli kalesinin kapıları şimdi her isteyenin girebileceği şekilde açıktı. Kalın taş ve sivri ucu demirlerle örülü, ürkütücü yüksek duvarları, binlerce adamı ve savunma katmanları herhangi bir isyana engel olmuştu; kalenin oradaki varlığı Pandesia'nın kuzeydoğu Escalon'a bir demir ökçe vurma olanağı sağlamıştı.

Herkes vadiden aşağı doğru, şehir kapılarına giden dolambaçlı yola koyuldu. Bu muzaffer fakat ağırbaşlı bir yürüyüştü. Yol daha çok ölü bedenle doluydu, ejderhanın arayıp bulduğu geride kalan herkes, yıkımın peşindeki izler. Bu sanki bir mezarlıktan geçmek gibiydi.

Muhteşem kapıları geçtiklerinde Kyra sınırdaki durdu, nefesi kesilmişti; içeride kavrulmuş ve üzerlerinden duman yükselen binlerce cesedin daha olduğunu görmüştü. Bunlar Lordun Adamlarından arta kalanlardı, harekete geçmek için geç kalanlar... Theos hiç kimseyi atlamamıştı; Theos'un öfkesi kale duvarlarında bile görülebiliyordu, büyük taş duvar bölümleri alevle siyaha dönmüştü.

İçeri girdiklerinde Argos'un sessizliği dikkat çekiciydi. Avlusu boştu, böyle bir şehrin canlılıktan yoksun olması olağanüstüydü. Sanki Tanrı tek nefeste hepsini yutmuş gibiydi.

Babasının adamları ileri atıldığında heyecan dalgası ortama hâkim olmaya başladı ve Kyra bunun nedenini az sonra anladı. Görebildiği kadarıyla zemin daha önce hiç görmediği türden silah hazinesiyle doluydu. Orada, avlunun zemininde, savaş ganimetleri yatıyordu: o zamana kadar gördüğü en iyi kalite silahlar, çelik ve zırhlar, hepsinde de Pandesia simgeleri vardı. Hatta aralarına saçılmış şekilde altın keseleri de görülüyordu.

Daha da iyisi, avlunun uzak ucunda büyük taş cephanelik duruyordu, adamlar aceleyle çıkarken kapılarını ardına kadar açık bırakmışlardı ve içeride cömert bir hazine vardı. Duvarlarda sıralanmış kılıçlar, baltalı kargılar, baltalar, mızraklar, yaylar vardı ve hepsi de dünyada bulunabilecek en iyi çelikten üretilmişti. Burada Escalon'un yarısını silahlandırabilecek kadar silah vardı.

Bir kişneme sesi duyunca Kyra avlunun diğer tarafına baktı ve taş ahırları gördü. İçeride en iyi atlardan oluşan bir sürü vardı ve hepsi de ejderha nefesinden korunmuştu. Bir orduyu taşıyabilecek kadar çok at vardı.

Kyra babasının gözlerinde yükselen umut dalgasını gördü. Bu bakışı yıllardır görmemişti ve babasının ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu: Escalon yeniden yükselebilirdi.

O sırada bir çılgılık duyuldu ve Kyra gökyüzüne bakıp Theos'un, pençelerini öne uzatmış, devasa kanatlarını çırparak şehrin üzerinde daire çizerek uçtuğunu gördü, zafer turunu atıyordu. Parlayan sarı gözleri Kyra'nın gözlerine kilitlenmişti, bunu o mesafeden bile hissedebiliyordu. Başka hiçbir yere bakamıyordu.

Theos alçaldı ve şehir kapılarının dışında yere kondu. Mağrur bir şekilde durmuş Kyra'ya bakıyordu, sanki onu çağırıyor gibiydi. Kyra onun kendisine seslendiğini hissetti.

Bu yaratıkla arasındaki yoğun bağlantıyı hissedince Kyra teninin karıncalandığını hissetti, içinde bir sıcaklık yükseliyordu. Ona yaklaşmaktan başka seçeneği yoktu.

Kyra dönüp avluyu geçip şehir kapılarına geri dönerken oradaki herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti, izlemek için durmuşlar ve bir ona bir ejderhaya bakıyorlardı. Kapıdan tek başına dışarı çıktı. Çizmelerinin altındaki kar çitirdiyor, o yürüdükçe kalbi hızla atıyordu.

Kyra yürürken kolunda, onu durduran, nazik bir dokunuş hissetti. Dönüp baktığında, babasının ona bakmakta olan endişeli yüzünü gördü.

“Dikkatli ol” diye uyardı babası.

Kyra yürümeye devam etti, ejderhanın gözlerindeki şiddetli ifadeye rağmen hiç korku hissetmiyordu. Yalnızca onunla çok derin bir bağ hissediyordu; sanki bir parçası, onsuз yaşayamayacağı bir parçası, yeniden ortaya çıkmış gibi bir bağ... Tüm zihni merakla kaplanmıştı. Theos nereden gelmişti? Neden Escalon'a gelmişti? Neden daha önce gelmemişti?

Kyra Argos'un kapılarından geçip ejderhaya yaklaşırken, ejderhanın çıkardığı ses güçlendi, kızı beklerken mırıltıyla hırlama arası bir ses çıkartıyor, büyük kanatlarını nazikçe çırpıyordu. Ateş püskürtecekmiş gibi ağzını açtı, her biri Kyra'nın boyunda, kılıç kadar keskin büyük dişleri

ortaya çıktı. Bir anlığına korkuya kapıldı, ejderhanın gözleri düşünmesini zorlaştıran bir yoğunlukla onunkilere sabitlenmişti.

Nihatey Kyra ejderhanın birkaç adım yakınına gelip durdu. Onu hayranlıkla inceledi. Theos muhteşemdi. Yerden yüksekliği dokuz metreyi buluyordu. Pulları kalın, sert ve ilkeldi. Nefes alıp verirken yer titriyor, göğsü çatırdıyordu. Kyra kendini tamamen ejderhanın merhametine kalmış hissetti.

Sessizlik içinde, yüz yüze durmuş birbirlerini inceliyorlardı. Kyra'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Ortamdaki gerginlik çok fazlaydı, güçlkle nefes alabiliyordu.

Boğazı kurumuştı, nihayet konuşabilecek cesareti topladı.

“Sen kimsin?” diye sordu, sesi fısıltının çok az üzerinde bir yükseklikte çıkmıştı. “Neden benim için geldin? Benden ne istiyorsun?”

Theos başını yere indirdi, hırıldıyordu, öne doğru geldi, o kadar yakındı ki devasa burnu neredeyse Kyra'nın göğsüne değecekti. Kocaman, parlak, sarı gözleri doğrudan onunkilere bakıyordu. Kyra, her biri neredeyse kendisi kadar büyük olan gözlerin içine bakatı ve bir başka dünyada, bir başka zamanda kaybolduğunu hissetti.

Kyra bir cevap bekledi; kafasının içinde, daha önce de olduğu gibi, ejderhanın düşüncelerinin belirmesini bekledi.

Uzunca bir bekleyişin ardından zihninin bomboş olduğunu fark edip şaşırıldı. Hiçbir şey duymuyordu. Theos sessizliğe mi gömülmüştü? Kyra onunla olan bağlantısını mı kaybetmişti?

Kyra merak içinde ejderhaya baktı, yaratık şimdi her zamankinden daha gizemliydi. Aniden, sanki binmesini istiyormuş gibi sırtını alçalttı. Ejderhanın sırtında göğe yükselme düşüncesi Kyra'nın kalbinin hızlanmasına sebep olmuştu.

Kyra yavaşça ejderhanın yan tarafına yürüdü, uzanıp pullarına tutundu. Pulları boynuna sarılıp kendini yukarı çekebilmesine yetecek kadar sert ve sağlamdı.

Fakat Kyra ejderhaya dokunur dokunmaz yaratık kendini geri çekti ve Kyra'nın kavrayışını yitirmesine sebep oldu. Kyra tökezlerken ejderha kanatlarını çırpı ve tek bir hızlı hareketle yerden yükseldi. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, avuçları zımpara gibi pullarının arasından kayıp gitmişti.

Kyra incinmiş, bozulmuş, fakat hepsinden önemlisi kalbi kırılmış bir şekilde duruyordu. Bu devasa yaratık, çığlık atarak gökyüzüne yükselip, git gide daha yukarılara çıktıkça, çaresiz bir şekilde onu izledi. Theos aniden bulutların arasında gözden kayboldu, gidişinin ardından sadece sessizlik kalmıştı.

Kyra, her zamankinden daha boşluğa düşmüş bir şekilde duruyordu. Ejderhanın son çığlıkları da duyulmaz olduğunda, bu sefer Theos'un gitmesinin iyi bir sebebi olduğunu biliyordu.

BÖLÜM İKİ

Alec gecenin karanlığında, yanında Marco ile birlikte ormanın içinden koşarak ilerliyor, karın içinden çıkmış köklere takılıp tökezliyor ve oradan sağ kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu. Can havliyle kaçarken kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu, soluk soluğaydı, durmak istiyordu fakat Marco ile arasını açmaması gerekiyordu. Belki de yüzünce kez arkasını dönüp, onlar ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe arkalarında solgun hale gelen Ateş Duvarlarının parlaklığına baktı. Sık ağaçlı bir alanı geçtikten sonra parıltı tamamen kaybolmuş ve ikisi neredeyse tamamen karanlığa gömülmüştü.

Alec ağaçlara çarpınca dönüp el yordamıyla yolunu bulmaya çalıştı, ağaç gövdeleri omuzlarına çarpıyor, dallar kollarını çiziyordu. Önünde uzanıp giden karanlığa dikkatle baktı; zar zor bir yol seçilebiliyordu, etrafındaki tuhaf sesleri dinlememeye çalışıyordu. Bu orman hakkında daha önce kabaca uyarılmıştı, hiçbir kaçanın sağ kalmadığını söylemişlerdi ve onlar daha ileri gittikçe içinde derinleşen rahatsız edici bir his oluşmaya başlamıştı. Oradaki tehlikeyi hissediyordu, her yanda korkunç yaratıklar vardı, orman çok sıkı, yön bulmak çok zordu ve attığı her adımla daha da karmaşık hale geliyordu. Ateş Duvarlarında kalsam daha mı iyi olurdu diye düşünmeye başladı.

“Bu taraftan!” dedi bir ses fısıltıyla.

Marco, sağa sapıp iki büyük ağacın arasından, büyük dallarının altından eğilerek geçerken onu da omuzlarından tutup çekti. Alec onu takip etti, karların üzerinde kayıyordu; sonunda kendini sık ormanın ortasında bir açıklıkta buldu. Ay ışığı parlıyor, yollarını aydınlatıyordu.

Her ikisi de durdu, elleri bellerinde, öne eğilmiş, soluk soluğa nefes alıyorlardı. Birbirlerine bir bakış attılar ve Alec omzunun üzerinden ormana baktı. Güçlülkle nefes alıyordu, soğuktan ciğerleri yanıyor, kaburga kemikleri acıyordu ve merak içindeydi.

“Neden bizi takip etmiyorlar?” diye sordu Alec.

Marco omuz silkti.

“Belki de bu ormanın onlar yerine işimizi bitireceğini düşündüklerindedir.”

Alec Pandesia’lı askerlerin seslerini dinledi, kovalanıyor olmayı bekliyordu fakat hiçbir ses yoktu. Doğrusu Alec daha farklı sesler duyduğunu düşünüyordu, düşük sesli, öfkeli bir hırıltı gibi!

“Şunu duydun mu?” diye sordu Alec, boynunun arkasındaki tüyler diken diken olmuştu.

Marco başını salladı.

Alec durup bekledi, zihninin ona oyun oynayıp oynamadığını anlamaya çalıştı. Sonra yavaşça sesi tekrar duymaya başladı. Uzaktan gelen bir sesteki, sönük, tehditkâr bir hırıltı, Alec’in o güne kadar duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir ses. O dinledikçe ses yükselmeye başladı, sanki yaklaşıyor gibiydi.

Marco şimdi telaşlı bir şekilde ona bakıyordu.

“İşte bu yüzden bizi takip etmediler” dedi Marco, bir şeyi tanımış olması nedeniyle sesi endişeli çıkmıştı.

Alec’in kafası karışmıştı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Wilvox” diye cevapladı, şimdi gözleri korkuyla dolmuştu. “Peşimizden onları gönderdiler.”

Wilvox kelimesi Alec’in dehşete kapılmasına sebep olmuştu; çocukluğunda onlardan bahsedildiğini duymuştu ve onların Dikenli Orman’da yaşadıkları söylentilerini biliyordu. Fakat her zaman onların her zaman bir efsane olduğunu düşünmüştü. Gecenin en ölümcül yaratıkları oldukları söylenirdi; kâbusların en büyük ögesi...

Hırıltı, sanki birden fazla yaratık varmış gibi yoğunlaşmıştı.

“KAÇ!” diye bağırdı Marco.

Marco döndü, Alec de ona katıldı ve ikisi açıklıktan tekrar ormana doğru fırladılar. Alec koşarken damarlarına adrenalin pompalanmıştı, kalp atışlarını kulaklarında hissedebiliyordu,

çizmelerinin altında çatırdayan kar ve buz sesinin arasına gömülüydü. Kısa süre sonra arkalarındaki yaratıkların yaklaştığını duydu ve kaçamayacakları canavarlar tarafından kovalanmakta olduklarını anladı.

Alec bir köke takılıp tökezledi ve bir ağaca çarptı; acı içinde bağırdı, soluğu kesilmişti, sonra ağacı ittirip koşmaya devam etti. Bir kaçış yolu arayarak ormanı taradığı, zamanlarının daraldığının farkındaydı fakat hiçbir şey bulamadı.

Koştığı sırada arkalarından gelen hırıltıların sesi yükseldi. Alec omzunun üzerinden arkasına baktı ve o anda bakmamış olmayı diledi. Üzerlerine doğru hayatında gördüğü en vahşi dört yaratık geliyordu. Kurda benzese de Wilvox, kafasının arkasından küçük sivri boynuzlar çıkan ve bu boynuzların ortasında tek bir kırmızı gözü olan, normal bir kurdun iki katı büyüklükte bir yaratıktı. Bir ayınkı kadar büyük olan pençelerinde uzun, sivri tırnaklar vardı ve kürkleri düz ve gece kadar siyahtı.

Onları bu kadar yakınlarında görünce Alec artık ölü bir adam olduğunu anlamıştı.

Alec son hızıyla ileri atıldı, o buz gibi soğukta avuç içleri terliyordu ve nefesi havada donuyordu. Wilvoxlar yalnızca yarım metre kadar uzaklarındaydı ve gözlerindeki amansız bakış, ağızlarından akan salyalar, onu parçalara ayıracaklarının belirtisiydi. Hiçbir kaçış yolu bulamıyordu. Bir plan yapmış olması umuduyla Marco'ya baktı fakat Marco da aynı umutsuzluk içindeydi. Ne yapılacağı konusunda hiçbir fikri olmadığı belli oluyordu.

Alec gözlerini kapattı ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı; dua etti. Tüm hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken, bir şekilde değiştiğini hissetti, hayatı ne kadar sevdiğini fark etti ve hayatını kurtaramayacak olduğunu bilmek onu çok daha umutsuz hale getirdi.

Lütfen Tanrım, buradan kurtulmama izin ver. Ağabeyime yaptıklarımın sonra burada ölmeme izin verme. Burada değil ve bu yaratıklar tarafından değil. Her şeyi yaparım.

Alec gözlerini açıp ileri baktı ve o sırada gördüğü ağacın diğerlerinden biraz daha farklı olduğunu fark etti. Dalları daha kıvrımlıydı ve yere doğru uzanıyordu. Koşarak sıçrarsa tutunabileceği kadar alçaktı. Wilvox'un tırmanıp tırmanamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu fakat başka şansı da yoktu.

“Şu dala!” diye bağırdı Alec Marco'ya ağacı göstererek.

İkisi birlikte ağaca doğru koşular, Wilvox sadece birkaç adım gerilerindeydi, duraksamadan sıçrayıp dala tutundular ve kendilerini yukarı çektiler.

Alec'in elleri karlı ağacın üzerinde kaydı fakat tutunmayı başardı ve yerden birkaç metre yüksekteki bir başka dala tutunana kadar kendini yukarı çekti. Sonra hemen bir metre kadar yukarıdaki dala sıçradı. Marco da hemen arkasındaydı. Hayatında hiç bu kadar hızlı bir tırmanış yapmamıştı.

Vilvoxlar onlara uzanmıştı, sürü acımasızca hırılıyor, sıçırıyor ve ayaklarına doğru pençe atıyorlardı. Alec ayağını çekmeden birkaç saniye önce yaratıkların sıcak nefeslerini topuğunda hissediyordu, dişleri ayaklarına yaklaşıyor fakat birkaç santimle ıskalıyordu. İkisi adrenalinle dolu olarak, yerden yaklaşık beş metre yükseğe, ihtiyaçlarından daha da güvenli bir konuma gelene kadar tırmanmaya devam etti.

Alec nihayet durdu, tüm gücüyle bir dala sarıldı, nefesini düzeltmeye çalıştı. Ter gözlerini yakıyordu. Aşağı baktı ve Vilvoxların tırmanamıyor olması için dua etti.

Yaratıklar hala ağacın dibinde, hırılıyor, atlıyor, ağaca doğru sıçırıyordu fakat ağaca tırmanamadıkları açıktı ve bu Alec'i büyük ölçüde rahatlatmıştı. Ağacın gövdesini çıldırmış gibi tırmalıyorlardı fakat hiçbir işe yaramıyordu.

İkisi dala oturdu ve güvende oldukları gerçeğinin ayrımına vardıklarında rahatlamış şekilde uzun bir nefes verdiler. Marco, Alec'i şaşırtan bir şekilde kahkaha atmaya başladı. Bu delirmiş birinin kahkahasıydı, rahatlamamanın kahkahası, kesin bir ölümden en akla gelmeyecek şekilde kurtulmuş birinin kahkahası...

Alec, ne kadar yaklaşmış olduklarının farkına vardı ve o da gülmeye başladı. Hala güvenlikten uzak olduklarını biliyordu, orayı asla terk edemeyeceklerini ve belki de orada öleceklerini biliyordu. Fakat en azından şimdilik orada güvendelerdi.

“Görünüşe göre artık sana borçluyum” dedi Marco.

Alec başını salladı.

“Bana henüz teşekkür etme” dedi Alec.

Wilvox’ların amansızca hırıltıları boynundaki tüyleri diken diken ediyordu. Alec ağacın üstlerine baktı. Aşağıdaki yaratıklardan daha da fazla uzaklaşmak istiyordu ve daha ne kadar yükseğe tırmanabileceklerini, oradan bir kaçış yolları olup olamayacağını merak ediyordu.

Aniden Alec donakaldı. Yukarı bakarken korktu ve daha önce hiç hissetmediği bir dehşete kapıldı. Yukarıda, üzerlerindeki dallarda, hayatında gördüğü en korkunç yaratık onlara bakıyordu. İki buçuk metreden uzun, bir yılanın vücuduna sahip fakat her birinde birer pençe bulunan on iki ayağı olan, yılan balığı başına benzeyen bir başı, donuk sarı gözlerinin üzerinde dar göz kapakları olan bir yaratıktı ve Alec’e odaklanmıştı. Yalnızca birkaç metre uzaklarında, sırtını kamburlaştırmış, tıslamış ve ağzını açmıştı. Alec yaratığın ağzının ne kadar açıldığını görünce şoke olmuştu, onu bütün halde yutabilecek kadar genişti ve titreyen kuyruğundan saldırmak ve ikisini de öldürmek üzere olduğunu anlayabiliyordu.

Yaratığın açık ağzı doğrudan Alec’in boğazına saldırdı ve Alec istemsiz bir şekilde tepki verdi. Dengesini kaybetti ve çığlık atarak geri sıçradı. Marco da arkasındaydı. Tek düşündükleri o ölümcül dişlerden, o devasa ağızdan, kesin bir ölümden uzaklaşmaktı.

Aşağıda ne olduğunu düşünmüyorlardı bile. Kendini sırtüstü, çırpınarak yere düşerken bulunduğu her şey için çok geç olduğunu farkına vardı, bir diş kapanından bir başkasına doğru gidiyordu. Aşağı bir göz attığında Wilvoxların ağızlarından salyalar aktığını, çenelerini açtığını gördü. Kendini sona hazırlayacak cesareti toplamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Bir ölümü bir başka ölümle değiş tokuş etmişti.

BÖLÜM ÜÇ

Kyra yavaşça Argos'un kapılarına doğru geri yürüdü. Babasının tüm adamlarının gözleri onun üzerindeydi ve o utançtan yanıyordu. Theos ile olan ilişkisini yanlış değerlendirmişti. Aptalca bir düşünceyle onu kontrol edebileceğini sanmıştı fakat bunun yerine Theos onu tüm bu adamların önünde küçük düşürerek reddetmişti. Bu adamların gözünde hiçbir gücü olmayan, bir ejderha üzerinde herhangi bir etkisi olmayan biriydi. O da diğerleri gibi bir savaşçıydı, hatta savaşçı bile değil, halkını, ejderha tarafından yüzüstü bırakıldıktan sonra, artık kazanamayacakları bir savaşa sürükleyen genç bir kızdı.

Kyra Argos'un kapılarından geçerken garip bir sessizlik içinde tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Şimdi onun hakkında ne düşünüyorlardı acaba? Kendisi bile kendi hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Theos onun için gelmemiş miydi? Bu savaşa sadece kendi tarafı adına mı katılmıştı? Kendisinin herhangi bir özel gücü var mıydı?

Adamlar bakışlarını çevirip, hazine toplama işine, cephanelikte toplanıp savaşa hazırlanmaya devam edince Kyra rahatladığını hissetti. Adamlar bir ileri bir geri koşturuyor, Lord'un Adamlarının bıraktığı ganimeti topluyor, taşıyıcıları dolduruyor, atları yönlendiriyordu. Yüzlerce kalkan ve zırh bir yığın halinde bir arada toplanırken çelik eşyanın birbirine çarpma sesi yükseliyordu. Kar hızını artırıp hava kararmaya başladığında kaybedecek çok vakitleri kalmamıştı.

"Kyra" dedi tanıdık bir ses.

Arkasını dönüp Anvin'in gülümseyerek gelmekte olduğunu görünce rahatladı. Anvin ona saygılı bir ifadeyle bakıyordu, güven tazeleyen kibarlığı ve her zaman sahip olduğu sıcak baba imajıyla... Bir koluyla şefkatli bir şekilde Kyra'nın omzuna sarıldı. Sakalla kaplı yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Önünde parıldayan yeni bir kılıcı havaya kaldırdı. Keskin kısmında Pandesia'ya ait semboller vardı.

"Çok uzun zamandır elime aldığım en iyi çelik" diye belirtti geniş bir şekilde sırtarak. Senin sayende bir savaş başlatabilmeye yetecek silahımız var. Hepimizi çok daha güçlü hale getirdin."

Kyra adamın sözleriyle her zaman olduğu gibi rahatlamıştı fakat yine de depresyon, kafa karışıklığı, ejderha tarafından küçük düşürülmüş olma durumundan kurtulamıyordu. Omuz silkti.

"Bunların hiçbirini ben yapmadım" diye yanıtladı. "Theos yaptı."

"Fakat Theos *senin* için geri döndü" diye yanıtladı adam.

Kyra, şimdi boş olan gri gökyüzüne baktı ve merak etti.

"Ben emin değilim."

Ardından gelen uzun ve yalnızca esen rüzgârla bölünen sessizlikte ikisi de gökyüzünü incelediler.

"Baban seni bekliyor" dedi Anvin sonunda, sesi ciddiye.

Kyra Anvin'le birlikte yürümeye başladı. Çizmelerinin altındaki kar ve buz çıtırdıyordu. Avlunun ortasından geçerek tüm hareketliliğin ortasına doğru ilerlediler. Argos'un geniş kalesinin içinde yürürlerken, babasının düzinelerce adamının yanından geçtiler, her yerde adamlar vardı ve uzun yıllardır ilk defa rahatlamışlardı. Silahları ve diğer erzakı toplarlarken gülüyorlar, içiyorlar, birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Cadılar Bayramındaki çocuklar gibiydiler.

Babasının onlarca askeri tek sıra olmuş, Pandesia tahıllarını elden ele geçiriyor, taşıyıcıları tepeleme dolduruyorlardı. İçinde birbirine çarptıkça şangırdayan kalkanlarla ağızına kadar dolu bir başka taşıyıcı daha geçti. O kadar tepeleme doldurulmuştu ki bazı kalkanlar kayıp aracın yanından yere düştü ve askerler düşenleri toplamak için o tarafa koştu. Etrafındaki tüm taşıyıcılar kalenin kapısına doğru ilerliyordu. Bazıları Volis yoluna dönerken, bazıları da babasının göstermiş olduğu başka yollara gidiyordu, hepsi ağızına kadar doluydu. Kyra gördükleriyle biraz da olsa teselli olmuştu; sebep olduğu savaşa ilgili şimdi biraz daha az kötü hissediyordu.

Bir köşeyi döndüler ve Kyra babasını gördü. Etrafı adamlarıyla çevriliydi, onayına sunulan düzinelerce kılıç ve mızrağı incelemekle meşguldü. Ona doğru dönüp yaklaştı ve adamlarına uzaklaşmalarını işaret etti. Adamlar onları yalnız bırakarak dağıldı.

Babası dönüp Anvin'e baktı. Anvin bir an ne yapacağını bilmez bir şekilde orada durdu, babasının bu, açıkça onun da uzaklaşmasını isteyen sessiz bakışına şaşırılmış gibi görünüyordu. Sonunda Anvin de dönüp diğerlerine katıldı ve Kyra'yla babasını yalnız bıraktı. Kyra da şaşırılmıştı. Babası daha önce hiçbir zaman Anvin'in uzaklaşmasını istememişti.

Kyra babasına baktı, babasının ifadesi her zamanki gibi ne düşündüğünü belli etmez haldeydi, bildiği ve sevdiği, yakın baba ifadesini değil, adamlarının arasındaki herkesin bildiği lider ifadesini takınmıştı. Babası da ona baktı ve Kyra, aklından aynı anda birçok düşünce geçerken, gerildiğini hissetti. Babası onunla gurur mu duyuyordu? Onları bir savaşa soktuğu için kızgın mıydı? Theos onu küçük düşürüp ordusunu yüzüstü bıraktığı için hayal kırıklığına mı uğramıştı?

Kyra, babasının konuşmadan önceki sessizliğine alışkın olduğu için bekledi. Artık hiçbir şey düşünemiyordu; ikisinin arasında her şey çok hızlı değişmişti. Babası son yaşananlarla birlikte değişirken, kendisini de bir gecede büyümüş gibi hissediyordu; sanki birbirleriyle nasıl ilişki kuracaklarını artık bilemiyor gibiydiler. O hala, bildiği ve sevdiği, ona gece geç vakitlere kadar hikâyeler okuyan babası mıydı? Yoksa artık onun komutanı mıydı?

Babası öylece durmuş kendisine bakarken ve aralarındaki sessizlik büyürken Kyra babasının ne diyeceğini bilemiyor olduğunu anladı. Yalnızca esen rüzgârın sesi duyuluyordu ve arkalarındaki adamların geceye hazırlık için yalmaya başladıkları duvarlardaki meşalelerin alevleri titreşiyordu. Sonunda Kyra sessizliğe daha fazla dayanamadı.

“Bunların hepsini Volis'e mi götüreceksin?” diye sordu yanlarından kılıçlarla dolu bir taşıyıcı geçerken.

Babası dönüp taşıyıcıyı inceledi, içinde bulunduğu düştü uyanmış gibiydi. Başını sallarken Kyra'ya bakmak yerine daha çok taşıyıcıyla ilgilendi.

“Volis'te artık bizim için ölümden başka bir şey yok” dedi babası, sesi kalın ve net çıkmıştı. “Şimdi güneye gidiyoruz.”

Kyra şaşırılmıştı.

“Güney mi?” diye sordu.

Babası başıyla onayladı.

“Esephus” diye belirtti.

Denizin üzerinde konumlanmış kadim kale, güneydeki en büyük komşuları Esephus'a yapacakları yolculuğu düşününce Kyra'nın içi heyecanla doldu. Bir detayın farkına varınca daha da heyecanlandı: Babası oraya gitmeye karar veriyse, savaşa hazırlanıyor demektir.

Babası sanki onun aklını okumuş gibi başını salladı.

“Artık geri dönüş yok” dedi.

Kyra babasına, uzun zamandır hissetmediği bir gurur duygusuyla baktı. Artık babası orta yaşlarını küçük bir kalenin güvenliğinde geçiren, kanaatkâr bir savaşçı değil, bir zamanlar tanıdığı, özgürlük için her şeyi riske atmaya hazır, gözü pek komutandı.

“Ne zaman yola çıkıyoruz?” diye sordu, kalbi hızla atıyor, ilk savaşı için sabırsızlanıyordu.

Babasını başını sallarken görünce şaşırıldı.

“Biz değil” diye düzeltti babası “Ben ve adamlarım. Sen değil.”

Kyra mahzunlaşmıştı, babasının sözleri bir hançer gibi kalbini delmişti.

“Beni geride mi bırakacaksın?” diye sordu kekeleyerek. “Tüm bu olanlardan sonra? Sana kendimi ispatlamak için daha ne yapmam gerekiyor?”

Babası sert bir şekilde başını salladı ve Kyra babasının sertleşen bakışlarını görünce yıkıldı, esneklik göstermeyeceğini anlatan bir bakıştı bu.

“Dayının yanına gitmelisin” dedi babası ve bu bir rica değil bir emirdi. Bu sözler üzerine Kyra babası için nerede durduğunu anlamıştı, o artık babasının kızı değil, bir askeriydi. Bu durum onu incitmişti.

Kyra derin bir nefes aldı; öyle çabuk pes etmeye niyeti yoktu.

“Ben senin yanında savaşmak istiyorum” diye ısrar etti. “Sana yardım edebilirim.”

“Bana yardım ediyor *olacaksın*” dedi babası “olman gereken yere giderek. Onun yanında olman gerekiyor.”

Kaşlarını çattı, anlamaya çalışıyordu.

“Ama neden?” diye sordu.

Babası uzun bir süre, sonunda iç geçirene kadar, sessiz kaldı.

“Sahip olduğun...” diye başladı babası “...*yetenekler*, benim anlamadığım şeyler. Bu savaşı kazanmak için ihtiyacımız olan yetenekler. Yalnızca dayının nasıl geliştirilebileceğini bildiği yetenekler.”

Babası uzanıp anlamlı bir şekilde omzunu tuttu.

“Bize yardım etmek istiyorsan” diye ekledi “halkımıza yardım etmek istiyorsan, orada olman gerekiyor. Bir başka askere ihtiyacım yok, senin sunacağın eşsiz yeteneklere ihtiyacım var. Başka hiç kimsenin sahip olmadığı yetenekler.”

Babasının gözlerindeki samimiyeti gördü ve ona katılamayacak olduğu için berbat hissederken sözleriyle bir iç rahatlığı bulmuştu. Aynı zamanda içindeki merak da iyice artmıştı. Babasının hangi yeteneklerden bahsettiğini merak ediyordu ve dayısının kim olabileceğini merak ediyordu.

“Git ve benim sana öğretemeyeceklerimi öğren” diye ekledi babası. “Daha güçlü geri gel. Ve kazanmama yardım et.”

Kyra babasının gözlerine baktı ve saygıyı hissetti, sıcak geri dönüşü ve yeniden iyileşmiş hissetti.

“Ur yolu oldukça uzun” diye ekledi babası. “Batıya ve kuzeye üç günlük sürüş mesafesinde. Escalon’u tek başına geçmek zorunda olacaksın. Hızlı ve gizlilik içinde at sürmek, yollardan uzak kalmak zorunda olacaksın. Burada olanlar yakında her yana ulaşır ve Pandesia lordları öfkeli olacaktır. Yollar tehlikeli olur, ormanlıklardan gideceksin. Kuzeye git, denizi bul ve denizi sürekli gözünün önünde tut. Bu senin pusulan olacak. Kıyı şeridini takip et, Ur’u bulacaksın. Köylerden uzak dur, insanlardan da uzak dur. Kesinlikle durma. Nereye gittiğini kimseye söyleme. Hiç kimseyle konuşma.

Babası onu omuzlarından sıkıca tuttu. Babasının gözlerinin telaşla karardığını gördü ve korktu.

“Beni anladın mı?” diye sordu babası. “Bu, tek başına bir kızdan öte, herhangi bir erkek için bile tehlikeli bir yolculuk. Sana eşlik etmesi için yanına kimseyi veremem. Bunu tek başına yapabilecek kadar güçlü olmana ihtiyacım var. Öyle misin?”

Kyra babasının sesindeki korkuyu, endişeli bir babanın sevgisini duyabiliyordu. Babasının ona bu tip bir istekte güvendiğini bilmenin gururuyla başıyla onayladı.

“Öyleyim baba” dedi Kyra gururla.

Babası ona şöyle bir baktı ve sanki tatmin olmuş gibi başını salladı. Yavaşça gözleri yaşla doldu.

“Tüm bu adamlarım arasında” dedi “tüm bu savaşçıların arasında en çok ihtiyacım olan sensin. Ağabeylerin değil ve hatta en güvendiğim askerlerim bile değil. Sadece *sen* bu savaşı kazandırabilecek tek kişi sensin.”

Kyra’nın kafası karışmıştı ve şaşkına dönmüştü; babasının tam olarak ne demek istediğini anlayamamıştı. Tam soru sormak için ağzını açtığı sırada onlara doğru birinin yaklaşmakta olduğunu fark etti.

Hareketin olduğu yöne dönüp baktığında, babasının ahırbeyi Baylor’ın tanıdık bir gülümsemeye yaklaştığını gördü. Kısa boylu, kilolu, kalın kaşları ve tel gibi saçları olan adam alışılmış kasılarak yürüyüşüyle onlara yaklaştı ve Kyra’ya gülümsedi, sonra dönüp sanki onay bekliyormuş gibi babasına baktı.

Babası adama başıyla onay verdi ve Baylor ona dönerken Kyra neler olup bittiğini merak etti. “Bana bir yolculuğa çıkacağınız söylendi” dedi Baylor, sesi burnundan geliyor gibiydi. “Bu yolculuk için bir ata ihtiyacınız olacak.”

Kyra kafası karışmış şekilde kaşlarını çattı.

“Benim bir atım var” diye cevapladı, avlunun ilerisinde bağlı duran, Lord’un Adamlarıyla girdikleri savaşta bindiği güzel ata bakarak.

Baylor gülümsedi.

“O bir at değil” dedi.

Baylor tekrar Kyra’nın babasına baktı ve babası başıyla onay verdi. Kyra neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Beni takip edin” dedi adam hiç beklemeden ve aynı anda dönüp ahıra doğru yürümeye başladı.

Kyra kafası karışmış bir şekilde adamı izledi ve sonra babasına baktı. Babası başıyla onayladı.

“Onu takip et” dedi babası. “Pişman olmayacaksın.”

*

Kyra Baylor’la birlikte karlı avluyu geçerken, Anvin, Arthfael ve Vidar da onlara katılmışlardı ve birlikte aceleyle uzaktaki alçak, taş ahıra doğru yürüdüler. Yürürlerken Kyra Baylor’ın ne demek istemiş olabileceğini düşündü, onun için düşündüğü atın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Ona göre bir at diğerinden çok da farklı değildi.

Neredeyse 100 metre uzunluğunda geniş taş ahıra yaklaşırlarken Baylor gözleri zevkten büyümüş olarak Kyra’ya döndü.

“Lordumuzun kızının, o her nereye giderse onu götürebilecek, kaliteli bir ata ihtiyacı var.”

Kyra’nın kalp atışları hızlanmıştı. Daha önce ona Baylor tarafından bir at verilmemişti, bu yalnızca kendini kanıtlamış savaşçılara özel bir onurdu. Hayatı boyunca, yeteri kadar büyüdüğünde bu şekilde bir ata sahip olma hayalini kurmuştu ve işte şimdi kazanıyordu. Bu ağabeylerinin bile henüz tadamadığı bir onurdu.

Anvin gururlu bir şekilde başıyla onayladı.

“Bunu hak ettin” dedi.

“Eğer bir ejderhayı yönetebiliyorsan” dedi Arthfael gülümseyerek “büyük ihtimalle Büyük Bir Atı da idare edebilirsin.”

Ahıra yaklaştıklarında küçük bir kalabalık da toplanmaya başladı ve onların yürüyüşüne katıldı. Adamlar silah toplama işlerine ara veriyorlardı. Belli ki Kyra’nın nereye götürüldüğünü merak ediyorlardı. Ağabeyleri Brandon ve Braxton da onlara katılmıştı, hiçbir şey söylemeden Kyra’ya bakıyorlardı, gözlerinde kıskançlık vardı. Daha sonra hemen başka yöne baktılar, onu herhangi bir şekilde övmek şöyle dursun, onu kabullenmek için bile her zamanki gibi, aşırı gururlulardı. Kyra onlardan başka bir şey görmeyi bekleyemediği için üzgündü.

Kyra ayak sesleri duydu ve sesin geldiği yöne dönünce Dierdre’nin de kendisine katıldığını gördü.

“Buradan gideceğini duydum” dedi Dierdre yanına gelince.

Kyra varlığıyla rahatlamış bir şekilde yeni arkadaşının yanında yürüdü. Birlikte valinin zindanlarında geçirdikleri zamanı düşündü, çektikleri onca acıyı, kaçışlarını ve o anda aralarında bir bağ hissetti. Dierdre kendisinin yaşadıklarından çok daha berbat şeyler yaşamıştı. Kyra onu incelediğinde, gözlerinin çevresinde hala siyah halkaların olduğunu, bir acı ve üzüntü havasının hala üzerinde olduğunu gördü ve ona ne olacağını merak etti. Onu o kalede tek başına bırakamayacağını fark etti. Ordu güneye giderken Dierdre yalnız kalacaktı.

“Bir yol arkadaşı işime yarayabilir” dedi Kyra, kelimeleri söylerken kafasında bir fikir oluşmuştu.

Dierdre ona baktı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ve gülmeye başladı; üzerindeki kötü hava dağılmıştı.

“Bunu soracağımı umuyordum” diye yanıtladı.

Anvin konuşulanları duymuştu, kaşlarını çattı.

“Babanın buna onaya vereceğini sanmıyorum” diye araya girdi. “Önünde önemli bir görev var.”

“Ben engel olmam” dedi Dierdre. “Zaten Escalon’u geçmem gerekiyor. Babamın yanına dönüyorum. Tek başıma gitmemeyi tercih ederim.”

Anvin sakallarını sıvazladı.

“Baban bundan hoşlanmayacak” dedi Kyra’ya. “O bir sorumluluk haline gelebilir.”

Kyra Anvin’in bileğine güven verecek şekilde dokundu, azimliydi.

“Dierde benim arkadaşım” dedi, konuyu kapatmak üzere. “Onu tek başına bırakmayacağım, senin de hiçbir adamını arkanda bırakmayacağın gibi. Bana her zaman ne derdin? *Kimseyi geride bırakma.*”

Kyra içini çekti.

“Ben Dierdre’ye o zindandan çıkışta yardımcı olmuş olabilirim” diye ekledi Kyra “ama o da kurtulmama yardım etti. Ona borçluyum. Üzgünüm ama babamın ne düşündüğü küçük bir konu. Escalon’u geçecek olan *benim*, o değil. Dierdre benimle geliyor.”

Dierdre gülümsedi, Kyra’nın yanına sokuldu ve kolunu onun koluna doladı. Adımlarında yeni bir gurur vardı. Kyra onu yolculukta yanına alma fikri nedeniyle iyi hissediyordu ve her ne olursa olsun onun doğru kararları vereceğini biliyordu.

Kyra ağabeylerinin yakınında yürümekte olduklarını fark etti ve onunla ilgili biraz daha koruyucu olmadıkları, yolculuğunda ona katılmayı teklif bile etmedikleri için hayal kırıklığı yaşamaktan kendini alamadı; daha çok kendisiyle rekabet halindeydiler. Ağabeyleriyle ilişkilerinin doğasının böyle olması onu üzdü fakat insanları da değiştiremezdi. Böylesinin daha iyi olduğunu fark etti. Onlar gösterişle doluydu ve düşüncesizce bir şey yapıp başını derde sokabilirlerdi.

“Ben de sana eşlik etmek istiyorum” dedi Anvin, sesi suçlulukla doluydu. “Escalon’u tek başına geçmen fikri pek hoşuma gitmedi.” İçini çekti. “Fakat babanın bana her zamankinden çok ihtiyacı var. Güneye giderken kendisine katılmamı istedi.”

“Ve ben de” diye ekledi Arthfael. “Ben de sana katılmak istiyorum fakat güneye giden adamlara katılmakla görevlendirildim.”

“Ve ben de babanın yokluğunda geride kalıp Volis’i korumalıyım” diye ekledi Vidar.

Kyra adamların desteği nedeniyle duygulanmıştı.

“Merak etmeyin” dedi Kyra. “Önümde sadece üç günlük bir yol var. İyi olacağım.”

“Olacaksınız” diye araya girdi Baylor yaklaşarak. “Ve yeni atın da bundan emin olmamızı sağlayacak.”

Sözleri bittikten sonra Baylor ahırın kapısını iterek ardına kadar açtı ve herkes alçak taş binaya girdi. İçeride atların kokusu ortama hâkim olmuştu.

Kyra içeri girdikten sonra gözleri içerinin loşluğuna yavaşça alıştı. Ahır nemli ve soğuktu, heyecanlı atların sesleriyle doluydu. Bölmelere yukarı aşağı bir göz gezdirdi ve hayatında gördüğü en güzel atların orada olduklarını gördü; büyük, güçlü, çok güzel atlar. Siyah ve kahverengi ve her biri bir şampiyondu. Burası tam bir define sandığıydı.

“Lord’un Adamları en iyileri kendilerine ayırmışlar” diye açıkladı Baylor sıraların önünden, kendine özgü şekilde kasılarak yürürken. Önünden geçtiği bir ata dokundu, bir diğerine hafifçe vurdu. Hayvanlar onun varlığıyla canlanmış gibi görünüyordu.

Kyra her şeyi inceleyerek yavaşça yürüdü. Her bir at bir sanat eseri gibi görünüyordu, hayatında gördüğü tüm atlardan daha büyüklerdi, güzellik ve güçle dolulardı.

“Sen ve ejderhan sayesinde bu atlar artık bizim” dedi Baylor. “Şimdi yapılması gereken kendi atını seçmen. Baban ilk seçme hakkını sana vermemi emretti, kendisinden de önce...”

Kyra duygulanmıştı. Ahırını dikkatle incelerken üzerinde büyük bir sorumluluk yükü hissetti. Bunun hayatta bir kez yapabileceği bir seçim olduğunu biliyordu.

Elini atların sağrılarında gezdirirken, ne kadar yumuşak ve düzgün, ne kadar güçlü olduklarını hissetti. Hangisini seçeceği konusunda kararsızlık içinde kalmıştı.

“Nasıl seçeceğim?” diye sordu Baylor’a

Baylor gülümsedi ve başını salladı.

“Tüm hayatım boyunca atları eğittim” diye cevapladı. “Onları büyüttüm de tabii ve bildiğim tek bir şey varsa, o da hiçbir atın birbiriyle aynı olmadığıdır. Bazıları hız için yetiştirilir, bazıları dayanıklılık için; diğerleri ağırlık taşımak üzere yetiştirilirken, bazıları da güç için yetiştirilir. Bazısı bir şey taşımayacak kadar gururludur. Ve diğerleri, eh, diğerleri de çarpışma için yetiştirilir. Bazıları tek başına, mızrak dövüşü için gelişirken, bazıları da yalnızca savaşmak ister ve diğerleri hala savaş maratonu için yaratılmıştır. Bazısı en iyi arkadaşın olur; bazısı sana sırt çevirir. Bir atla kuracağın ilişki büyümlü bir şeydir. Biri seni çekmeli ve sen de onu çekmelisin. Seçimini iyi yap. Atın her zaman seninle olacak, çarpışma zamanlarında ve savaş zamanlarında... Hiçbir iyi savaşçı atı olmadan bütün sayılmaz.”

Kyra yavaş yavaş yürüdü, kalbi heyecandan hızlı atıyordu. Sırayla atların önünde geçiyordu. Bazısı ona bakıyor, bazısı başını çeviriyor, bazısı kişneyip, sabırsızlıkla ayağını yere vuruyor ve bazısı da sabit duruyordu. Kyra bir bağlantı kurabilmeyi bekliyordu fakat hiçbir şey olmamıştı. Hüsrana uğramıştı.

Sonra aniden Kyra omuriliğinde bir ürperti hissetti, sanki bir yıldırım ona çarpmış gibiydi. Ahırda yankılanan tiz bir ses duyuldu, Kyra’ya atının o olduğunu söyleyen bir ses... Normal bir at sesi gibi değildi, biraz daha tok ve daha güçlü bir sestti. Tüm gürültünün içinden sıyrılmış, hepsinin üzerinde bir sestti, sanki kafesten kaçmaya çalışan bir aslanın sesi gibi... Ses Kyra’yı hem korkutmuş hem de kendine çekmişti.

Kyra sesin kaynağına, ahırın sonuna doğru döndü ve aynı anda ağaç bir yapının kırılma sesi duyuldu. Bölmelerin sarsıldığını gördü, her yerde ağaç parçaları uçuşuyordu ve ortama bir kargaşa hâkimdi. Birçok adam o tarafa doğru koşmuş, kırılan ağaç kapıyı kapatmaya çalışıyordu. Bir at toynaklarıyla kapıya vurmaya devam ediyordu.

Kyra aceleyle kargaşanın olduğu alana yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı arkasından Baylor. “En iyi atlar burada.”

Fakat Kyra onu umursamadı ve hızlandı, kalp atışları git gide hızlanıyordu. Atın onu çağırdığını biliyordu.

Kyra ahırın sonuna doğru yaklaşırken Baylor ve diğerleri de ona yetişmek için acele ettiler. Kyra ahırın sonuna geldiğinde gördüğü karşısında nefesi kesildi. Kapının diğer tarafında bir ata benzeyen fakat normal bir atın iki katı büyüklükte, ağaç kütüğü kadar kalın bacakları olan bir hayvan duruyordu. Kulaklarının arkasında zar zor seçilen birer sivri boynuz vardı. Tüpleri diğerleri gibi siyah veya kahverengi değil fakat koyu kırmızıydı ve gözleri, diğerlerinin aksine, parlak yeşildi. Hayvanın gözleri doğrudan Kyra’ya yönelmişti ve bakışındaki yoğunluk onu göğsünden vurmuş, nefesini kesmişti. Kıpırdamıyordu.

Yaratık ona doğru yükseliyor, hırıltıya benzer sesler çıkartıyor, dişlerini gösteriyordu.

“Bu nasıl bir at?” diye sordu Baylor’a, sesi fısıltının biraz üzerinde çıkmıştı.

Onaylamaz bir tavırla başını salladı.

“Bu bir at değil” dedi adam kaşlarını çatarak “bu bir yaratık. Bir ucube. Oldukça nadir bulunur. Bu bir Solzor. Pandesia’nın uzak köşelerinden getirilmiş. Lord Vali bu yaratığı ganimet olarak saklamış olabilir. Bu hayvana binemezdi; kimse binemez. Solzorlar vahşi yaratıklardır, eğitilemezler. Gel, değerli vaktini harcıyorsun. Atlara dönelim.”

Fakat Kyra olduğu yerde duruyordu, sanki oraya çivilenmiş gibiydi ve başka bir yöne bakamıyordu. Kalbi, sanki bunun kendisi için yaratılmış olduğunu düşünüyormuş gibi hızla çarpıyordu.

“Ben bunu seçiyorum” dedi Baylor’a.

Baylor ve diğerlerinin soluğu kesilmişti. Herkes ona delirmiş gibi bakıyordu. Ortama bir sessizlik hâkim oldu.

“Kyra” diye söze girdi Anvin “babam buna asla izin vermez”

“Bu benim seçimim, öyle değil mi?” diye cevapladı Kyra.

Anvin kaşlarını çatıp ellerini beline koydu.

“Bu bir at değil” dedi ısrarcı bir şekilde. “Bu vahşi bir yaratık.”

“Kısa sürede seni öldürecektir” diye ekledi Baylor.

Kyra adama döndü,

“İçgüdülerime güvenmemi söyleyen sen değil miydin?” diye sordu. “Öyleyse geldiğim yer burası. Bu hayvan ve ben birbirimize aidiz.”

Solzor aniden devasa bacaklarını geri çekip bir başka ağaç kapıya vurup her tarafa ağaç parçacıklarının saçılmasına sebep oldu. Adamlar korkudan geri çekilmişlerdi. Kyra hayranlıkla bakıyordu. Vahşi, yabancı ve görkemliydi. Orası için aşırı büyüktü, tutsak olmak için aşırı büyüktü ve diğerlerinden açık ara çok üstündü.

“Neden onu o alacakmış?” diye sordu Brandon öne çıkıp diğerlerini yolundan çekerken. “Sonuçta ben daha büyüğüm. Onu *ben* istiyorum.”

Henüs Kyra cevap bile veremedi Brandon hayvanı sahiplenmek üzere ileri atıldı. Hayvanın sırtına atıldığı anda Solzor vahşi bir şekilde sıçradı ve Brandon’ı üzerinden attı. Oğlan ahırı uçarak geçti ve duvara yapıştı.

Daha sonra aynı şekilde Braxton ileri atıldı ve aynı anda hayvan başını hızla çevirip dişleriyle onun kolunu kesti.

Kolu kanamaya başlayan Braxton çığlık attı ve kolunu tutarak ahırdan dışarı kaçtı. Brandon ayaklarının üzerine doğruldu ve tabana kuvvet kaçtı. Solzor onu ısırılmayı kıl payı ıskalamıştı.

Kyra olduğu yere mihlanmış duruyordu fakat bir şekilde korkmuyordu. Kendisi için durumun farklı olacağını düşünüyordu. Bu yaratıkla arasında bir bağ hissetmişti, tıpkı Theos’la hissettiği gibi...

Sonra aniden Kyra cesur bir şekilde ileri gitti. Hayvanın tam önünde, ölümcül dişlerinin ulaşabileceği alanda duruyordu. Solzor’a, ona güvendiğini göstermek istiyordu.

“Kyra!” diye bağırdı Anvin endişeli bir ses tonuyla. “Geri çekil!”

Fakat Kyra onu duymazdan geldi. Yaratığın gözlerine bakarak olduğu yerde durdu.

Yaratık da ona bakıyordu. Gırtlığından düşük sesli bir hırıltı geliyordu, sanki ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi bir hali vardı. Kyra korkudan titriyordu fakat diğerlerinin bunu görmesine izin vermeyecekti.

Kendini cesaretini göstermeye zorladı. Bir elini yavaşça kaldırıp ilerledi ve hayvanın kırmızı kürküne dokundu. Hayvanın hırıltısı yükselmişti ve dişlerini gösteriyordu. Kyra hayvanın içindeki öfke ve hüsrani hissedebiliyordu.

“Zincirlerini çözün” diye emretti adamlara.

“Ne!?” diye bağırdı herkes aynı anda.

“Bu zekice olmaz” dedi Baylor, sesinde korku vardı.

“Ne diyorsam onu yapın!” diye ısrar etti Kyra, içinde yükselen bir güç hissetmişti, sanki bu yaratığın iradesi onun üzerinden akıyordu.

Arkasından askerler ellerinde anahtarlarla koşturup zincirlerin kilitlerini açmaya başladı. Tüm bunlar olurken yaratık öfkeli bakışlarını bir an bile Kyra’dan ayırmamıştı, sanki onu tartıyor, ona meydan okuyormuş gibiydi, hırıltıyordu.

Yaratık zincirlerinden kurtulur kurtulmaz ayaklarını sanki saldırmaya hazırlanmış gibi yere vurdu.

Fakat garip bir şekilde saldırmadı. Onun yerine gözlerini Kyra’nın gözlerine sabitledi ve öfkesi yavaş yavaş hoşgörüne dönüşüyormuş görüldü. Hatta belki de minnete...

Çok hafif bir şekilde başın eğmiş gibi göründü; bu çok belli belirsiz bir jestti, neredeyse fark edilmeyecek gibi, sadece Kyra'nın çözümleyebileceği gibi bir jest...

Kyra bir adım daha öne attı, hayvanın sağrısına tutunup hızlı bir hareketle üstüne çıktı.

İçerideki herkes şoke olmuştu.

İlk başlarda yaratık titredi ve sıçramaya başladı. Fakat Kyra bunun sadece gösteri amaçlı olduğunu hissetti. Onu gerçekten sırtından atmak istemiyordu, sadece kontrolün kimde olduğunu göstermek, onu sürekli sınırdan tutmak için bir meydan okuma gösterisiydi. Yaratık, vahşi doğanın bir parçası olduğunu, hiç kimse tarafından evcilleştirilemeyeceğini göstermek istemişti.

Seni evcilleştirmek gibi bir isteğim yok dedi Kyra içinden. Yalnızca çarpışmada yoldaşın olmak istiyorum.

Solzor sanki Kyra'yı duyuyormuş gibi sakinleşmişti, hala şahlanma hareketleri yapıyordu fakat önceki kadar hırçın değildi. Kısa bir süre sonra hareketleri kesildi ve Kyra'nın altında mükemmel bir şekilde sabit durmaya başladı. Sanki onu korumak ister gibi, diğerlerine hırlıyordu.

Kyra artık sakinleşmiş olan Solzor'un sırtından aşağıdakilere baktı. Bir grup şoke olmuş adam, ağızları bir karışık açık kalmış, ona bakıyordu.

Kyra'nın yüzüne yavaş yavaş geniş bir gülümseme yerleşti, büyük bir zafer duygusu hissediyordu.

“Bu” dedi, “benim seçimim. Ve onun adı Andor.”

*

Kyra Andor'u Argos'un avlusunun ortasına doğru sürdü. Babasının tüm adamları, o sert adamlar onun yürüyüşünü hayranlıkla izlediler. Hiçbirinin daha önce böyle bir şey görmediği açıkça belli oluyordu.

Andor, sanki kafeste tutulmuş olmasının intikamını almak ister gibi, tüm adamlara hırlayıp, onları süzerken Kyra hayvanın sağrısını nazik bir şekilde tutup onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Baylor hayvanın üstüne yeni bir deri eyer koyduğunda Kyra dengesini ayarladı ve o kadar yüksekte sürmeye alışmaya çalıştı. Bu yaratık altındayken her zamankinden daha güçlü hissediyordu.

Hemen yanında Dierdre, Baylor'ın onun için seçtiği, çok güzel bir kısırağa biniyordu ve ikisi Kyra uzakta, kapının yanında kendisini bekleyen babasını fark edene kadar kara doğru ilerlediler. Babası adamlarıyla beraber duruyordu. Hepsi onu görmek istiyordu ve hepsi de korku ve hayranlıkla onu izliyordu. Hepsi onun böyle bir hayvana binebiliyor olması karşısında donakalmışlardı. Kyra adamların gözlerindeki hayranlığı görebiliyordu. Bu durum yolculuğu öncesi ona cesaret vermişti. Olur da Theos onun için geri dönmezse hiç olmazsa altına bu muhteşem yaratık olacaktı.

Kyra hayvanın sırtından indi ve Andor'u sağrısından tutup yönlendirerek babasının yanına geldi. Babasının gözlerindeki endişe kıpırtılarını fark etti. Bunun bu yaratıkla mı yoksa çıkmak üzere olduğu yolculukla mı ilgili olduğunu bilmiyordu. Babasının gözlerinde endişe ona moral vermiş, önünde uzanan her neyse ondan korkanın sadece kendisi olmadığını, babasının her şeye rağmen onu umursadığını fark etmesini sağlamıştı. O kısacık zaman diliminde babası savunmasını düşürmüş ve ona sadece kendisinin anlayabileceği bir gözle bakmıştı, bir babanın sevgisi ile... Babasının onu bu görece göndermekle ilgili bocalamakta olduğunu görebiliyordu.

Babasından birkaç adım uzakta, yüzü ona dönük olarak durdu ve adamlar vedalaşmayı izlemek üzere toplandıklarında aralarında bir sessizlik oluştu.

Kyra babasına gülümsedi.

“Merak etme baba” dedi. “Beni güçlü olmak üzere yetiştirdin.”

Babası başını salladı, morali düzelmiş gibi davranmaya çalışıyordu fakat öyle olmadığı görülebiliyordu. Ne de olsa o hala bir babaydı.

Babası bakışlarını gökyüzünde gezdirdi.

“Keşke ejderhan şimdi senin için gelseydi” dedi. “Escalon’u dakikalar içinde geçebilirdin. Veya daha da iyisi, yolculuğunda sana katılır ve yoluna her kim çıkarsa küle çevirirdi.”

Kyra buruk bir şekilde gülümsedi.

“Theos artık gitti baba.”

Babası yeniden ona döndü, gözlerinde merak vardı.

“Sonsuza kadar mı?” diye sordu, adamlarını savaşa götüren, bilmek zorunda olan fakat sormaya korkan bir komutanın sorusuydu bu.

Kyra gözlerini kapatıp bir cevap alabilmek için konsantre olmayı denedi. Theos’un ona cevap vermesini istedi.

Fakat sadece can sıkıcı bir sessizlik vardı. Bu durum onu Theos’la hiçbir bağlantı kurmuş olup olmadığını düşünmeye itti; yoksa her şeyi sadece hayal mi etmişti?

“Bilmiyorum baba” diye cevapladı dürüstçe.

Babası başıyla onayladı, olayları olduğu gibi kabul edip kendine güvenmeyi öğrenmiş bir adamın tavrıyla kabullenmişti durumu.

“Sakin unutma...” diye söze girdi babası.

“KYRA!” diye bağırarak heyecanlı bir ses araya girdi.

Kyra sesin geldiği yöne döndüğünde adamlar yolu açıyordu ve Aidan’ın, yanında Leo’yla birlikte, babasının adamlarından birinin sürdüğü bir taşıyıcıdan atlayıp kendisine doğru koştuğunu görünce Kyra’nın içi neşeye doldu. Oğlan karın içinde tökezleyerek kendisine doğru koşuyordu ve Leo da ondan çok daha hızlı, onun birkaç adım ötesindeydi ve Kyra’nın kollarına atılmak üzereydi.

Leo Kyra’yı yere devirip göğsünün üstüne çıktı, yüzünü yalamaya başladı ve Kyra da gülmeye başladı. Şimdiden Kyra’yı korumaya başlayan Andor hırlamaya başladı ve Leo yere atlayıp onunla yüz yüze geldi ve o da hırlamaya başladı. İkisi de korkusuz yaratıklardı ve ikisi de Kyra’yı eşit derecede korumak istiyorlardı. Kyra onurlandığını hissetti.

Kyra hemen ayağa kalkıp ikisinin arasına girdi, Leo’yu geride tutuyordu.

“Sorun yok Leo” dedi. “Andor benim arkadaşım. Ve Andor,” dedi ona dönerek “Leo da benim arkadaşım.”

Leo itaatkar bir şekilde geri çekildi. Andor hala hırlıyordu fakat artık daha sessizdi.

“Kyra!”

Kyra dönüp Aidan’ın kollarına atıldığını gördü. Oğlanın küçük elleri sırtına sarılırken Kyra uzanıp onu sıkıca kucakladı. Bir daha hiç göremeyeceğini düşündüğü küçük erkek kardeşine sarılmak iyi hissettirmişti. Hayatının dönüştüğü girdapta bir parça normal kalan tek şey oydu, hiç değişmeyen tek şey...

“Burada olduğumu duydum” dedi oğlan aceleyle, “ve seni görmek için bir araca atlayıp geldim. Geri döndüğünü gördüğüme çok sevindim.”

Kyra buruk bir şekilde gülümsedi.

“Korkarım çok uzun bir süre değil kardeşim” dedi.

Aidan’ın gözlerinden bir endişe dalgası geçti.

“Gidiyor musun?” diye sordu yıkılmış bir şekilde.

Babaları araya girdi.

“Dayısını görmeye gitmesi gerekiyor” diye açıkladı. “Şimdi bırak da gitsin.”

Kyra babasının *dayınızı* değil de *dayısını* dediğini fark etmişti ve bunun nedenini merak etti.

“O halde ben de ona katılmayım!” dedi Aidan gururla.

Babası başını salladı.

“Hayır, katılmamalısn” diye cevapladı.

Kyra küçük kardeşine gülümsedi, her zamanki gibi cesurdu.

“Babamızın sana başka bir yerde ihtiyacı var” dedi.

“Cephede mi?” diye sordu Aidan babasına dönerek umutlu bir şekilde. “Esephus’a gitmek için hazırlanıyorsun” diye ekledi aceleyle. “Duydum! Ben de sana katılmak istiyorum!”

Fakat babası başını salladı.

“Sen Volis’e gidiyorsun” diye cevapladı. “Orada kalacaksın ve arkada bırakacağım adamlar tarafından korunacaksın. Cephe şimdilik sana göre bir yer değil. Bir gün olacak.”

Aidan hayal kırıklığı ile kıpkırmızı oldu.

“Fakat ben de savaşmak istiyorum baba!” diye itiraz etti. “Boş bir kalede kadınlar ve çocuklarla kalmak istemiyorum!”

Babasının adamları bıyık altından gülüyordu fakat babasının ifadesi ciddiye.

“Kararımı verdim” diye cevapladı kesin bir şekilde.

Aidan kaşlarını çatı.

“Eğer Kyra’ya da sana da katılamıyorsam” dedi vazgeçmeyi reddederek “o halde savaşmakla ilgili öğrendiklerimin, silah kullanmakla ilgili öğrendiklerimin ne faydası var? Neden o kadar eğitim aldım?”

“Önce sakal bırak küçük kardeşim” dedi Braxton gülerken öne çıkıp. Brandon da yanındaydı.

Adamlar arasında bir gülme yayıldı ve Aidan kızardı, diğerlerinin önünde açıkça utanmıştı.

Kyra kötü hissediyordu, kardeşinin önünde diz çöktü, ona bakıp bir elini yanağına koydu.

“Onların hepsinden çok daha iyi bir savaşçı olacaksın” dedi alçak bir sesle, böylece sadece kardeşi duyabilecekti. “Sabırlı ol. Bu arada Volis’e göz kulak ol. Oranın sana ihtiyacı var. Beni gururlandır. Geri döneceğim, söz veriyorum ve bir gün büyük savaşlarda birlikte savaşacağız.”

Aidan öne eğilip ablasına sarıldığında biraz daha yumuşamış gibiydi.

“Gitmeni istemiyorum” dedi sessizce. “Seninle ilgili bir rüya gördüm. Rüyamda...” gönülsüzce ablasına baktı, gözleri yaşla doldu. “...yolda öldüğünü gördüm.”

Kyra kardeşinin sözleriyle şoke olmuştu, özellikle de gözlerindeki ifade nedeniyle... Onu huzursuz etmişti. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Anvin öne çıkıp Kyra’nın omuzlarına, onu ısıtan kalın ve ağır bir kürk koydu. Kyra ayağa kalktı ve kendini 4-5 kilo ağır hissetti fakat kürk dışardan gelen tüm rüzgârı kesmişti ve sırtındaki ürpertiye almıştı. Anvin gülümsedi.

“Gecelerin uzun olacak ve ateşler de uzak” dedi ve ona hızlıca sarıldı.

Babası öne çıkıp kızına sarıldı, bir komutanın güçlü sarılışydı bu. O da babasına sarıldı, kaslarının arasında kaybolmuş, güvenli ve güvende hissediyordu.

“Sen benim kızsın” dedi babası net bir şekilde “bunu sakın unutma.” Daha sonra diğerlerinin duyamayacağı şekilde sesini alçalttı ve ekledi “seni seviyorum.”

Kyra duygu yoğunluğuyla dolup taşmıştı fakat babasına cevap vermeye fırsat bulamadan babası dönüp uzaklaştı ve aynı anda Leo inledi ve ona doğru atılıp burnuyla göğsünü dürttü.

“O da seninle gelmek istiyor” diye yorumladı Aidan. “Onu da al, ona benim Volis’teki hapis halimden daha çok ihtiyacın olacak. Hem zaten o senin.”

Kyra Leo’ya sarıldı, hayvanın onun yanından ayrılmama isteğini reddedemezdi. Leo’nun da ona katılması fikri onu rahatlatmıştı, hem onu da çok özlemişti. Bir çift daha göz ve kulak kullanışlı olabilirdi ve ona Leo’dan daha sadık kimse yoktu.

Kyra hazır olduktan sonra tekrar Andor’a bindi ve babasının adamları yolunu açtılar. Adamlar köprü boyunca ona saygı göstermek için meşaleleri havaya kaldırmışlar, geceyi uzaklaştırıyor, onun için yolu aydınlatıyorlardı. Heyecan ve korku hissetti fakat en önemlisi de sorumluluk duygusu hissetti. Bir amaç duygusu hissetti. Önünde hayatının en önemli görevi vardı, söz konusu olanın yalnızca kimliği değil, aynı zamanda tüm Escalon’un kaderi olan bir görev. Riskler daha yüksek olamazdı.

Asası bir omzunda, yayı diğer omzunda asılı, Leo ve Dierdre yanında, Andor hemen altında ve babasının adamları onu izlerken Kyra Andor’u şehir kapılarına doğru sürmeye başladı. Başta yavaş gidiyordu, meşalelerin arasından, adamları geçti, sanki bir rüyaya gidiyor gibi hissediyordu, kaderine yürüyormuş gibi... Dönüp arkasına bakmadı, kararlılığını yitirmek istemiyordu. Babasının adamlarından biri bir boru öttürdü, yola çıkışın sesi, saygının sesiydi...

Andor'u mahmuzlamaya hazırlandı fakat Andor onu önceden sezmiş gibiydi. Koşmaya başladı. Önce tırıs kalktı, sonra dörtnala koşmaya başladı.

Dakikalar içinde Kyra kendini Argos'un kapılarından, köprünün üzerinden geçerek, açık alana, karlara doğru uçarken buldu. Soğuk bir rüzgar saçlarının arasından geçiyordu ve önünde uzun bir yol, yabani yaratıklar ve gecenin çöken karanlığından başka hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM DÖRT

Merk çamurlu zeminde tökezleyerek, ağaçların arasında savrulurak koşuyordu. Alaçam Ormanını yaprakları o koşarken ayaklarının altında çıtırdayıyordu. Uzaklara baktı ve ufku doldurup, kızıl gün batımını görmeyi engelleyen duman tabakalarını göz önünde tutmaya çalıştı ve içinde bir telaş hissetti. Kızın orada olduğunu biliyordu ve hatta belki de tam o anda öldürülmek üzereydi ve ne yazık ki daha hızlı koşamıyordu.

Görünüşe göre cinayet gelip bir şekilde onu buluyordu. Sanki her gün, her hareketinde, sıradan insanları her gün yemeğe çağırılışı gibi karşısına çıkıyordu. *Ölümler randevusu vardı*. Annesinin eskiden söylediği bu sözler kulağında çınlıyordu ve bu sözler hayatının büyük çoğunluğunda bir lanet gibi peşini bırakmamıştı. Annesinin sözleri kendini mi gerçekleştiriyordu? Veya kendisi başında bir lanetle mi doğmuştu?

Merk için öldürmek, nefes almak, yemek yemek gibi doğal bir parçası olmuştu; kim için veya nasıl yapıyor olduğu fark etmiyordu. Konu üzerine kafa yordukça içindeki tiksinti duygusu artıyordu; tüm hayatını kusmak ister gibiydi. Her ne kadar tüm benliği geri dönüp yeni bir hayata başlamasını, Ur Kulesine yaptığı kutsal yolculuğuna devam etmesini haykırırsa da bunu yapamamıştı. Şiddet bir kez daha onu çağırıyordu ve bu çağırışı duymazdan gelebileceği bir zamanda değildi.

Merk koşarken yükselen duman bulutlarına daha da yaklaşmıştı ve nefes almakta zorlanıyordu. Dumanın kokusu burun deliklerini yakıyordu ve tanıdık bir duygu kontrolünü ele almaya başlamıştı. Bu korku ve hatta onca yıldan sonra heyecan değildi. Bu alışmışlık hissiydi. Dönüşmek üzere olduğu ölüm makinesinin alışılmışlığı... Ne zaman bir çarpışmaya, kendi şahsi çarpışmalarına girecek olsa bu durum ortaya çıkıyordu. Kendi çarpışma şeklinde rakibini yüz yüze öldürmüş, hiçbir maske veya zırhın arkasına saklanmamış veya parıltılı şövalyeler gibi kalabalıkların alkışını duymamıştı. Kendi görüşüne göre onunki olabilecek en cesur çarpışma şekliydi yalnızca kendisi gibi gerçek savaşçılara mahsustu.

Ve Merk koştuğu sırada bir şeyler ona farklı geldi. Genelde Merk kimin ölüp kimin sağ kaldığıyla pek ilgilenmezdi, olaya sadece iş olarak bakardı. Böylece mantığına bağlı kalabiliyor, duygular tarafından ele geçirilmesini engelleyebiliyordu. Fakat bu sefer farklıydı. Bu sefer, hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa, kimse ona bir ödeme yapmıyordu. Bu sefer sadece kendi isteğiyle yola koyulmuştu, bir kızı üzmüş olması ve yanlışlarını düzeltmek istemesi dışında hiçbir sebebi yoktu. Bu durum ona kendini bağlanmış hissettirdi ve bu duyguyu hiç sevmedi. Daha erken harekete geçmediği ve kızı geri çevirdiği için pişmanlık hissediyordu.

Merk sabit bir tempoyla koşuyor, hiçbir silah taşımıyordu ve buna ihtiyacı da yoktu. Yalnızca belindeki hançeri vardı ve bu da yeterliydi. İşin aslı, hançeri kullanmayabilirdi bile. Çarpışmalara silahsız girmeyi tercih ederdi, böylece rakiplerini savunmasız yakalayabiliyordu. Ayrıca her zaman düşmanlarının silahlarını ellerinden alabiliyor ve bunları onlara karşı kullanabiliyordu. Bu özelliği gittiği her yerde aniden bir cephaneliğe sahip olmasını sağlıyordu.

Merk Alaçam'dan çıktı, ağaçlar geniş, boş arazilere ve alçaklı yüksekli tepelere açılıyordu. Ufukta batmakta olan dev, kırmızı güneşi gördü. Önünde bir vadi uzanıyordu, hava kızgınmışçasına dumanla doluydu ve siyahı ve kızın çiftliğinden geri kalanların üzerinde bir alev yükseliyordu. Merk bulunduğu yerden bile adamların, suçluların sinsice gülüşlerini duyabiliyordu; sesleri zevkle ve kana susamışlıkla doluydu. Profesyonel gözlerle suç mahallini taradı ve adamları hemen fark etti. Sağa sola koşuran bir düzine kadar adamın yüzleri meşalelerle aydınlanıyor, her yeri ateşe veriyorlardı. Bazıları ahırdan eve doğru koşup, çalı çırpıdan yapılmış çatıyı ateşe verirken, bir kısmı da baltalarıyla saldırarak masum sığırları katlediyordu. Adamlardan birinin bir kişiyi saçlarından tutup çamurlu zeminde sürüklediğini gördü.

Bir kadın.

Merk bunun o kız olup olmadığını ve kızın hala hayatta olup olmadığını merak etti ve kalp atışları hızlandı. Adam kızı, ailesi olma ihtimali yüksek olan birilerine doğru sürüklüyordu. Hepsı ambarda iplerle sımsıkı bağlanmıştı. Annesi ve babası oradaydı, yanlarında da ondan daha küçük ve daha genç, büyük ihtimalle kardeşleri olan kızlar vardı. Rüzgar estikçe siyah bir duman bulutu hareket ediyordu. Merk sürüklenmekte olan kişinin, çamura bulanmış sarı saçlarını gördü ve bunun o kız olduğunu anladı.

Tepeden aşağı doğru hızla koşarken Merk damarlarına adrenalin dolduğunu hissetti. Çamurlu yerleşkeye doğru hareketlendi, ateş ve dumana doğru koştu ve sonunda neler olduğunu görebildi. Kızın ailesi duvarın önünde, çoktan öldürülmüştü. Boğazları kesilmişti ve bedenleri cansız bir şekilde sallanıyordu. Sürüklenmekte olan kızın hala canlı olduğunu ve ailesinin kaderini paylaşmamak için direndiğini görünce bir rahatlama duygusu hissetti. Bir adamın elinde bir hançerle kızın getirilmesini beklediğini gördü ve kızın da az sonra öldürüleceğini anladı. Kızın ailesini kurtarmak için geç kalmıştı fakat kızı kurtarmak için henüz geç değildi.

Merk adamları savunmasız yakalaması gerektiğini biliyordu. Adımlarını yavaşlattı ve sakin bir şekilde yerleşkenin merkezine girdi. Sanki sonsuz zamanı varmış gibi davranıyor, adamların onu fark etmesini bekliyor, onların kafasını karıştırmak istiyordu.

Kısa süre sonra adamlardan biri onu fark etti. Adam anında ona doğru döndü. Tüm bu katliamın arasında, sakince yürüyen bir adamı görmek onu şoke etmişti. Arkadaşlarına seslendi.

Merk ilerleyip çok normal bir şekilde kıza yaklaştığı sırada, herkesin kafası karışmış bir halde ona baktığını hissetti. Kızı sürükleyen adam omzunun üzerinden dönüp baktı ve Merk'i görünce durdu, eli gevşedi ve kızın çamura düşmesine sebep oldu. Dönüp diğerleriyle birlikte Merk'e yaklaştı. Hepsı kavgaya hazır bir şekilde üzerine geliyordu.

“Bakalım burada ne varmış?” diye bağırdı adamlardan biri. Liderleri o olmalıydı. Bu, kızı sürükleyen adamdı ve yüzünü Merk'e döndükten sonra, diğerleri etrafını sararken, belinden bir kılıç çekip Merk'e doğru yaklaştı.

Merk yalnızca kıza bakıyor, hayatta olduğundan ve zarar görmemiş olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Kızın çamurun içinde kıvrılıp yavaşça kendini topladığını görünce rahatlamıştı. Kız başını kaldırıp ona baktı, şaşırmış ve kafası karışmıştı. Merk, hiç olmazsa onu kurtarmak için geç kalmadığı için rahatladığını hissetti. Belki de bu çok uzun olacak bir kefaret yolunun ilk adımıydı. Belki de yolculuğu kulede değil fakat hemen o anda orada başlayacaktı.

Kız çamurun içinde dönüp dirseklerinin üzerinde doğrulurken gözleri buluştu ve Merk kızın gözlerinin umutla dolduğunu gördü.

“Öldür onları!” diye ciyakladı kız.

Merk sakin tavrını korudu. Hala, sanki etrafındaki adamları hiç fark etmemiş gibi normal bir şekilde kıza doğru yürüyordu.

“Demek kızı tanıyorsun” diye bağırdı liderleri.

“Amcası mısın?” diye sordu bir tanesi alay ederek.

“Yoksa uzun zamandır kayıp olan ağabeyi mi?” diyerek güldü bir diğeri.

“Onu korumak için mi geldin, ihtiyar?” diyerek alay etti bir başkası da.

Adamlar yaklaşırken diğerleri de gülüyordu.

Her ne kadar belli etmese de Merk tüm rakiplerinin dökümünü çıkarıyor, gözünün ucuyla onları tartıyor, kaç kişi olduklarını, ne kadar iri olduklarını, ne kadar hızlı hareket edebileceklerini, ne silahlar taşıdıklarını belirliyordu. Kas yağ oranlarının analizini yaptı, ne giydiklerine, kıyafetleriyle ne kadar esnek olabileceklerine, çizmeleriyle ne kadar hızlı dönebileceklerine baktı. Taşıdıkları silahlara dikkat etti, basit bıçaklar, bitik durumda hançerler, çok kötü bilenmiş kılıçlar... Silahları tutuş şekillerine, yanlarında mı yoksa açık şekilde önlerinde mi tuttuklarına ve hangi elleriyle tuttuklarına baktı.

Çoğunun amatör olduğunu fark etti ve biri hariç hiçbiri onu endişelendirmedi. Elinde bir arbalet olanı... Merk önce bu adamı öldürmesi gerektiğini aklının bir köşesine yazdı.

Merk farklı bir bölgeye girmişti, farklı bir düşünme, farklı bir oluş şekline; ne zaman bir yüzleşmeyle karşılaşsa kendisini doğal olarak ele geçiren bir varoluşa geçmişti. Kendi dünyasına gömülmüştü, üzerinde çok az kontrolü olan bir dünya, vücuduna yaşam veren bir dünya... Ona kaç adamı, ne kadar hızlı ve ne kadar etkili şekilde öldürebileceğini söyleyen bir dünyaydı bu. Mümkün olan en az zahmetle en fazla zararı nasıl verebileceğini söyleyen bir dünya...

Bu adamlar için üzüldü; neye doğru yürüdükleri hakkında en ufak bir fikirleri yoktu.

“Hey, *sana söylüyorum!*” diye bağırdı yalnızca üç metre kadar uzağında olan liderleri. Kılıcını küçümser bir ifadeyle tutuyor ve hızla yaklaşıyordu.

Fakat Merk yolundan çıkmadı, sakın ve ifadesiz bir şekilde yürümeye devam etti. Odaklanmış halini koruyor, liderlerinin kelimelerini belli belirsiz duyuyordu; zihni tamamen sessizdi. Ortam kendisi için uygun oluncaya kadar koşmayacak veya herhangi bir sinir belirtisi göstermeyecekti. Bu hareketsizliğini nedeniyle adamların nasıl bocalamakta olduğunu hissedebiliyordu.

“Hey, ölmek üzere olduğunu biliyor musun?” dedi liderleri ısrarcı bir şekilde. “Beni duyuyor musun?”

Merk sakince yürümeye devam ederken öfkeden deliren liderleri daha fazla bekleyemedi. Öfkeyle bağırdı, kılıcını çekip Merk’in omzuna doğru savurarak saldırıya geçti.

Merk hiç tepki vermeden bekledi. Saldırganına doğru sakince yürüdü, ortamı germeden ve herhangi bir direniş belirtisi göstermeden son ana kadar bekledi.

Rakibinin kılıcı en üst noktaya, başının üstüne çıkana kadar bekledi, bunun, herhangi biri için kırılabilirlik dönüm noktası olduğunu çok uzun zaman önce öğrenmişti ve ardından Merk, rakibinin öngörebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde bir yılan gibi ileri atıldı, iki parmağını adamın koltukaltındaki basınç noktasına vurmak için kullandı.

Saldırganın gözleri acı ve şaşkınlıkla büyüdü ve anında kılıcını düşürdü.

Merk adama yaklaştı, kolunu adamın kollarının etrafından geçirdi ve onu kilitlemek için kollarını sıktı. Aynı anda adamı başının arkasından tutup etrafında çevirdi ve bir kalkan gibi kullandı. Merk’i endişelendiren bu adam değildi, hemen arkasında duran arbaletli saldırganı. Merk daha çok kendine bir kalkan edinmek için önce bu serseme saldırmıştı.

Merk dönüp, tam tahmin ettiği gibi üzerine nişan almış olan arbaletli adamla yüz yüze geldi. Kısa bir süre sonra Merk bir okun fırlatıldığının habercisi sesi duydu ve okun havada uçup kendine doğru gelişini izledi. Merk kıvranan insan kalkanını sıkıca kavradı.

Daha sonra bir nefes kesilmesi oldu ve Merk sersem kolları arasında kaçmaya çalıştığını hissetti. Liderleri acıyla bağırdı ve sonra aniden Merk de sanki midesine bir bıçak saplanmış gibi bir acı hissetti. Önce ne olduğunu anlayamadı fakat sonra okun, kalkanının karnını delip geçtiğini ve okun ucunun neredeyse kendi karnına da saplanmış olduğunu hissetti. Yalnızca 1 santim kadar girmiş olan ok onu ciddi bir şekilde yaralayamayacak olsa da canını korkunç şekilde yarmaya yetmişti.

Arbaleti yeniden doldurmak için gereken zamanı hesaplayan Merk liderin cansız bedenini yere atıp kılıcı elinden aldı ve fırlattı. Kılıç havada dönerek arbaletli adama doğru uçtu ve adamın göğsüne saplanırken adam gözleri şoka uğramış şekilde açık çığlık attı. Arbaleti elinden düşürdü ve cansız bir şekilde yere yığıldı.

Merk dönüp hepsi de açık bir şekilde şoke olmuş diğer adamlara baktı. En iyi iki adamları ölmüştü ve hepsi de ne yapacaklarını bilmez durumdaydı. Hepsi garip bir sessizlik içinde birbirine baktı.

“Sen kimsin?” diye bağırdı sonunda biri gergin bir ses tonuyla.

“Ben” diye cevapladı Merk, “sizin gece uyuyamamanıza sebep olan şeyim.”

BÖLÜM BEŞ

Duncan ordusuyla birlikte at sürüyordu. Gecenin karanlığında onları güneye, Argos'tan uzağa götürürken, yüzlerce atının sesi kulaklarında uğulduyordu. Güvendiği komutanları hemen yanında at sürüyorlardı, Anvin bir yanında Arthfael diğer yanındaydı. Yüzlerce atlı yanlarında sıralanmış birlikte at sürerken, yalnızca Vidar Volis'i korumak için eve dönmüştü. Diğer komutanların aksine Duncan adamlarıyla yan yana at sürmeyi tercih ederdi. Onları bir nesne olarak değil silah arkadaşı olarak görüyordu.

Gecenin içinde, karlı yolda ilerliyor, soğuk bir rüzgar saçlarının arasından geçiyordu ve hareket halinde olmak, savaşa gidiyor olmak, Duncan'ın ömrünün yarısında yaptığı gibi Volis'in duvarları arkasında sinmemiş olmak iyi hissettirmişti. Duncan etrafına bakıp oğulları Brandon ve Braxton'ın da adamlarının yanında at sürdüğünü gördü ve onların yanında olmasından gururlandı. Fakat kızı için endişelendiği gibi onlar için endişelenmiyordu. Kendi kendine endişelenmemesi gerektiğini söylemiş olmasına rağmen, saatler geçtikçe Duncan gece düşüncelerinin Kyra'ya doğru dönmekte olduğunu fark etti.

Kızının nerelerde olabileceğini merak etti. Escalon'u tek başına, yanında yalnızca ona katılmış olan Dierdre, Andor ve Leo'yla geçerken düşündü ve kalbi sıkıştı. Onu göndermiş olduğu yolculuğun en sert adamlardan bazılarını bile tehlikeye atabilecek bir yolculuk olduğunu biliyordu. Eğer kızı bu yolculuğu başaramazsa bununla asla yaşayamazdı. Fakat umutsuz zamanlarda umutsuz eylemler yapılırdı ve kızının bu görevi tamamlamasına her zamankinden çok ihtiyacı vardı.

Bir tepeden inip bir diğerine tırmandılar ve rüzgâr hızlandı. Duncan önünde yayılan, ay ışığıyla aydınlanan vadiye baktı ve hedeflerini düşündü: Esephus. Deniz kalesi, limana kurulu şehir, kuzeydoğunun kesişim noktası ve tüm gemicilik faaliyetleri için en önemli liman. Şehir bir yanında Gözyaşı Denizi, diğer yanında liman ile komşuydu ve Esephus'un kontrolünü elinde her kim bulundurursa Escalon'un yarısından fazlasına da hükmedebileceği söylenirdi. Duncan, eğer toplanan bir devrim ihtimali doğacaksa ilk durağının, Argos'a en yakın ve çok hayati bir kale olan Esephus'un olması gerektiğini biliyordu. Bu bir zamanların muhteşem şehrinin özgürlüğüne kavuşturulması gerektiğini biliyordu. Duncan, bir zamanlar Escalon bayrakları dalgalanan gemilerle dolan gururlu limanın şimdi, bir zamanlar nasıl bir yer olduğunun mütevazı bir hatırlatıcısı olarak, Pandesia gemileriyle dolu olduğunu biliyordu.

Duncan ve Esephus'un yöneticisi Seavig bir zamanlar yakınlardı. Sayısız kereler silah arkadaşı olarak çarpışmalara katılmışlardı ve Duncan onunla birçok kez denize açılmıştı. Fakat işgalin ardından bağlantıyı kaybetmişlerdi. Bir zamanlar gururlu bir komutan olan Seavig şimdi sıradan bir askerdi ve diğer tüm şehir yöneticisi komutanlar gibi, denizlere açılmıyor, şehrini yönetemiyor veya diğer kalelere ziyarete gidemiyordu. Hatta onu, diğer tüm Escalon komutanları gibi gözaltına almış ve ona gerçekten ne olduğuna dair bir sıfat yapıştırmış da olabiliyorlardı; bir tutsak...

Duncan, yalnızca adamlarının meşaleleriyle aydınlanan vadilerde, gecenin içinde ilerliyordu. Yüzlerce pırıltı güneye doğru gidiyordu. İlerledikleri sırada daha fazla kar yağdı ve rüzgar şiddetini artırdı. Ay bulutların arasından sıyrılmaya çalışırken meşalelerin alevleri de sönmek için direndi. Fakat Duncan'ın ordusu, onun için dünyanın neresine olsa gidecek bu adamlar, mesafeleri kat ederek ilerlemeye devam etti. Duncan, gece bir de üstüne kar yağarken saldırmanın sıra dışı bir şey olduğunu biliyordu fakat Duncan her zaman sıra dışı bir savaşçı olmuştu. Bu özelliği sayesinde yükselmiş ve eski kralın bir numaralı komutanı haline gelmiş, kendisine ait bir kaleye sahip olmuştu. Ve bu özelliği sayesinde tüm o dağılan komutanlar arasında en saygı duyulan kişi haline gelmişti. Duncan hiçbir zaman başkalarının yaptığını yapmamıştı. Hayatı boyunca uymaya çalıştığı bir mottosu vardı: *başkalarının en az bekleyeceği şeyi yap.*

Duncan'ın isyan haberi güneyde bu kadar uzağa, eğer Duncan zamanında yetişirse, çok hızlı ulaşamazdı; dolayısıyla Pandesia'lılar bir saldırı beklemiyor olacaktı. Ve ayrıca gece vakti,

üstelik kar yağarken bir saldırı olabileceğini kesinlikle beklemiyor olacaktı. Gece yolculuğunun risklerini, atların ayaklarının kırılabileceğini ve yüzlerce başka sorunu onlar da biliyordu. Fakat duncan savaşların genelde güçle değil, sürpriz ve hızla kazanıldığını biliyordu.

Duncan Esephus'a varana kadar gece boyunca at sürmeyi, büyük Pandesia ordusunu alt etmeyi denemeyi ve birkaç yüz adamıyla birlikte bu muhteşem şehri kurtarmayı planlamıştı. Ve eğer Esephus'u alabilirlerse, daha sonra belki; ama sadece belki, harekete geçebilir, savaşa girebilir ve Escalon'un tamamını da geri alabilirdi.

"Aşağıda!" diye bağırdı Anvin karın arasından parmağıyla göstererek.

Duncan aşağıdaki vadiye baktı ve kar ve sise rağmen şehrin kırsal alanına yayılmış küçük köyleri gördü. Duncan, bu köylerde Escalon'a sadık, cesur savaşçıların yaşadığını biliyordu. Hepsi ancak bir avuç adam ederdi fakat yine de kullanılabilir bir ek güç oluşturdular. Duncan hızını artırabilir ve ordusunun saflarını sıklaştırabilirdi.

Duncan rüzgârın atların sesinin üzerinde bir sesle bağırdı.

"Boruları çalın!"

Adamları bir dizi boru sesi çaldı, kısa kısa öttürülen, Escalon'un eski toplanma çağrısıydı bu, kalbini ısıtan, Escalon'da uzun yıllardır duyulmayan bir ses. Hemşerilerine tanıdık gelecek bir sestir bu, bilmeleri gereken her şeyi onlara anlatan bir ses. Eğer bu köylerde iyi adamlar varsa, bu ses onları uyandıracaktı.

Borular tekrar tekrar çaldı ve onlar yaklaşırken köylerde de meşaleler yanmaya başladı. Varlıkları nedeniyle alarm durumuna geçmiş köylüler sokakları doldurmaya başlamıştı. Meşale alevleri karın arasında titreşiyordu. Adamlar aceleyle giyinmişler, silahlarını hazırlıyor, her ne zırhları varsa onları kuşanıyorlardı. Hepsi yaklaşmakta olan Duncan ve adamlarını görmek için gözlerini dikmiş, sanki bir mucizeye tanık oluyormuş gibi hareketler yapıyordu. Duncan adamlarının yarattığı görüntüyü sadece hayal edebilirdi, gecenin içinde, kar fırtınasının arasında, vadiden aşağı, kara karşı ateşle savaşan bir lejyon gibi yüzlerce meşale taşıyan, dörtnala gelen atlılar...

Duncan ve adamları ilk köye girdi ve durdu. Yüzlerce meşale ateşi irkilmiş yüzleri aydınlatıyordu. Duncan hemşerilerinin umutla dolu yüzlerine baktı ve adamlarına hiç olmadığı kadar çok cesaret vermeye kendini hazırlayarak en cesur savaş tavrını takındı.

"Escalon'un erkekleri!" diye gürlledi, atını yürüme hızına almış, etrafında toplanan herkesi görebilmek için dönüyor ve daireler çiziyordu.

"Pandesia'nın boyunduruğu altında gereğinden uzun süre kaldık! Burada kalmayı seçip, bu köydeki hayatlarınıza devam edebilir ve bir zamanlar Escalon'un nasıl bir yer olduğunu hatırlayarak yaşayabilirsiniz veya özgür erkekler olarak yeniden ayağa kalkıp, özgürlük uğruna gireceğimiz büyük savaşta bize yardım edebilirsiniz!"

Köylüler oybirliği etmişçesine ileri atılırken herkesten heyecan nidaları yükseldi.

"Pandesimalılar artık kızlarımızı da almaya başladı!" diye bağırdı bir adam. "Eğer bu özgürlükse, bağımsızlığın ne olduğunu bilmiyorum!"

Köylüler tezahürat yaptı.

"Seninleyiz Duncan!" diye bağırdı bir başkası. "Seninle ölüme bile gideriz!"

Bir tezahürat daha yükseldi ve köylüler Duncan'ın adamlarına katılmak için atlarına koşup binmeye başladı. Duncan ordusunun saflarının genişlemesinden memnun bir şekilde atını mahmuzlardı ve köyün dışına doğru at sürmeye başladı. Escalon'un ayaklanması için ne kadar geç kalmış olduklarını fark ediyordu.

Kısa süre sonra bir diğer köye ulaştılar. Bu köyün erkekleri, boru seslerini ve bağrısları duyduktan sonra çoktan dışarı çıkmış, meşaleleri yakmış, bekliyorlardı. Ordunun git gide büyüme olduğunu görmüşlerdi ve hepsi neler olduğunu çok iyi biliyordu. Yerel köylüler birbirlerine sesleniyor, birbirlerinin yüzlerini tanıyor, neler olduğunu farkına varıyordu ve hiçbir konuşmaya gerek bırakmıyorlardı. Duncan burada da köylülerin arasında gezdi ve özgürlükleri için, itibarlarının onarılması için son derece hevesli olan köylülerin, atlarına atlayıp, silahlarını kuşanıp, Duncan onları

her nereye götürürse oraya gitmek üzere orduya katılmalarını sağlamak için ikna etme çalışması yapmasına gerek kalmamıştı.

Duncan tüm kırsal alanı köyden köye gezdi, rüzgâra, kara ve gecenin karanlığına rağmen hepsi de ayaklanıyordu. Duncan bu insanların özgürlük arzularının, gecenin en karanlık anında bile parıldamak ve hayatlarını geri kazanmak için silah başı yapma isteklerinin ne derece güçlü olduğunu fark etti.

*

Duncan genişleyen ordusunu gecenin içinde güneye doğru götürdü. Dizginleri kavrayan elleri soğuktan kurumuş ve uyuşmuştu. Daha güneye gittikçe arazi de değişmeye başladı. Volis'in kuru soğuğu yerine Esephus'un nemli soğuşuna bırakmıştı. Havası, Duncan'ın hatırladığı gibi, denizin nemi ve tuzun kokusuyla ağırlaşmıştı. Buradaki ağaçlar da daha kısaydı, rüzgarla süpürülmüşlerdi ve hepsi, sanki hiç kesilmemiş gibi esen doğru rüzgarlarıyla eğilmiş gibiydi.

Ardı ardına tepeleri aştılar. Kara rağmen bulutlar aralandı ve gökyüzünde ay görüldü; ay ışığı üzerlerinde parlıyor, yollarını aydınlatıyordu. Savaşçılara geceye karşı at sürüyordu ve bu Duncan'ın hayatının geri kalanı boyunca hatırlayacağı bir gece olacaktı. Hayatta kalacağını varsayıyordu. Bu, her şeyi harekete geçiren çarpışma olacaktı. Kyra'yı, ailesini, evini düşündü ve onları kaybetmek istemedi. Kendi hayatı, tanıdığı ve sevdiği herkesin hayatı söz konusuydu ve o gece hepsini riske atabilirdi.

Duncan omzunun üzerinden baktı ve yüzlerce adamı ordusuna kattığını görüp memnun oldu, hepsi tek vücut halinde, tek bir amaçla at sürüyordu. Duncan, mevcut sayılarına rağmen düşman karşısında sayıca geride olacaklarını ve profesyonel bir orduyla karşılaşacaklarını biliyordu. Esephus'ta binlerce Pandesialı bulunuyordu. Elbette Seavig'in hala kendi denetiminde yüzlerce dağıtılmış adamı olduğunu biliyordu fakat bunları Duncan'a katılmak için riske atıp atmayacağını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Duncan, Seavig'in kendisine katılmayacağını varsaymak zorundaydı.

Bir tepeyi daha tırmadılar ve herhangi bir kışkırtmaya sebep olmamak için durdular. Aşağıda, uzakta Gözyaşı Denizi uzanıyor, dalgaları kıyıyı, büyük limanı dövüyor ve hemen yanında kadim şehir Esephus yükseliyordu. Şehir sanki denizin içine inşa edilmiş gibi duruyordu, dalgalar taş duvarlarını dövüyordu. Şehir, sanki denizle yüzleşiyor gibi, sırtını karaya dayamıştı, şehir kapısı ve kale kapıları, sanki atlardan çok gemilerin barınmasıyla ilgileniyormuş gibi denize dalıyordu.

Duncan, sonu gelmeyen gemilerle dolu limanı inceledi ve üzerlerinde, kalbine hakaret edercesine dalgalanan, sarı ve mavi Pandesia bayraklarını görmek onu kırdı. Rüzgarda dalgalanan, bir kartalın ağzındaki kuru kafadan oluşmuş Pandesia amblemini görmek Duncan'ın midesini bulandırıyor. Böylesine harika bir şehrin Pandesia elinde tutsak olması Duncan için bir utanç kaynağıydı ve gecenin karanlığında bile yanaklarının kızardığı görülebiliyordu. Gemiler limanda kendini beğenmiş bir edayla duruyordu, güven içinde demirlenmişlerdi ve hiçbiri bir saldırı beklemiyordu. Elbette! Kim onlara saldırmaya cüret edebilirdi ki? Özellikle de gecenin karanlığında ve kar fırtınası altında?

Duncan tüm adamlarının gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti, kader anının geldiğini biliyordu. Herkes onun kaderlerini belirleyecek kararını bekliyordu, Escalon'un kaderini değiştirecek kararını bekliyorlardı. Uğuldayan rüzgara karşı atının üstünde otururken içinde kaderinin şekillenmeye başladığını hissetti. Bunun hayatını ve tüm adamlarının hayatını belirleyen anlardan biri olduğunu biliyordu.

“HÜCUM!” diye gürledi.

Adamları savaş çığlığı attı ve aynı anda tepeden aşağı doğru hücumla geçtiler; birkaç yüz metre ilerideki limana doğru hızla ilerliyorlardı. Meşalelerini havaya kaldırdılar ve rüzgâr yüzünü yalarken Duncan kalbinin yerinden çıkacak gibi attığını hissetti. Bu görevin bir intihar olduğunu biliyordu fakat aynı zamanda işe yarayabilecek kadar da çilingıncaydı.

Kırsal alanı yırtarcasına geçtiler, atları o kadar hızlı dötrnala gidiyordu ki, soğuk hava neredeyse nefesini kesiyordu. Limana yaklaştıkları sırada, taş duvarlar yüz metreden biraz daha yakınlarken Duncan çarpışmaya hazırlandı.

“OKÇULAR!” diye bağırdı.

Okçuları arkasında düzenli sıralar halinde geliyorlardı. Okların uçlarını meşaleye tutarak yaktı ve emrini bekledi. Atları gümbürtüler çıkararak ilerliyordu ve aşağıdaki Pandesialıların hala yaklaşan saldırıdan haberi yoktu.

Duncan daha fazla yaklaşıp kadar bekledi, otuz beş metre, sonra yirmi beş ve sonra yirmi, nihayet zamanın geldiğini biliyordu.

“ATEŞ!”

Gecenin karanlığı yüksek kavisler çizerek havada uçan, yağın karı delip geçen ve limana demirli düzinelerce Pandesia gemisine doğru giden binlerce okla aydınlandı. Ateş böcekleri gibi, tek tek her bir ok hedefini buldu ve Pandesia gemilerinin dalgalanan yelkenlerine isabet etti.

Gemilerin alev alması sadece birkaç saniye sürmüştü; yangın rüzgârlı limanda hızla yayılırken, gemilerin önce yelken direkleri daha sonra da kendileri alevler içinde kaldı.

“TEKRAR!” diye bağırdı Duncan.

Ucu yanan oklar Pandesia donanmasının üzerine yağmur damlaları gibi düşerken ardı ardına ok atışları yapıldı.

Donanma başta gecenin yarısında sessizdi, askerler derin uykundaydı, hiçbiri bir şeyden şüphelenmiyordu. Duncan Pandesialıların aşırı kibirli, aşırı kayıtsız hale geldiklerini ve büyük ihtimalle bu tip bir saldırıyı hiçbir zaman beklemediklerini fark etti.

Duncan onlara toparlanma fırsatı vermedi; cesaretini toplamış bir şekilde ileri atıldı ve limana yaklaştı. Doğrudan, limanı sınırlayan taş duvara ilerledi.

“MEŞALELER!” diye bağırdı.

Adamları kıyıya doğru saldırdı, meşalelerini yukarı kaldırdı ve korkunç bir haykırıyla, Duncan'ı taklit ederek meşaleleri en yakınlarındaki gemilere fırlattı. Ağır meşaleleri güvertelere gürz gibi indi, ağaçların sert çarpma sesleri havayı doldurdu ve düzinelerce gemi daha alevler içinde kaldı.

Nöbet tutan birkaç Pandesia askeri neler olduğunu fark ettiğinde çok geç olmuştu; kendilerini alev dalgalarının içinde bulmuşlar ve çığlıklar atarak güverteden denize atlamışlardı.

Duncan geri kalan Pandesialıların uyanmasının an meselesi olduğunu biliyordu.

“BORULAR!” diye bağırdı.

Borular tüm sıralar boyunca ötmeye başladı, Escalon'un eski savaş çağrısı, Seavig'in tanyabileceğini bildiği kısa güçlü sesler. Bunun onu uyandıracığını umuyordu.

Duncan atından indi, kılıcını çekti ve liman duvarına doğru koştu. Hiç tereddüt etmeden alçak duvarın üstünden atladı ve yanmakta olan gemiye daldı, ileri atılırken yolu açıyordu. Pandesialılar toparlanmadan onları bitirmesi gerekiyordu.

Anvin ve Arthfael de hemen yanına saldırıya geçmişti ve adamları da onlara katıldı, hepsi aynı anda, avazları çıktığı kadar yüksek sesle savaş çığlıkları atmıştı. Yıllarca süren boyun eğişin ardından intikam zamanları gelmişti.

Pandesialılar nihayet uyanmışlardı. Askerler güvertelere toplanmaya başladı, karıncalar gibi akıyorlar, duman nedeniyle öksürüyorlardı. Şaşırılmışlardı ve kafaları karışmıştı. Sonra Duncan ve adamlarını gördüler, kılıçlarını çekip saldırıya geçtiler. Duncan kendisini asker akınıyla yüz yüze buldu fakat geri adım atmamıştı; tam tersine o da saldırıya geçmişti.

Duncan ileri atıldı ve ilk adam başına doğru hamle yapınca eğildi ve adamın karnına kılıcını sapladı. Bir başka asker arkasından saldırdı ve Duncan dönüp onu engelledi, daha sonra askerin kılıcını döndürdü ve kılıcını adamın göğsüne soktu.

Duncan her yönden saldırıya uğrarken kahramanca karşılık verdi, kendini çarpışmanın ortasına dalmış, her yönden gelen saldırıları savuştururken eski günleri hatırladı. Adamlar kılıcını kullanabileceğinden daha yakına geldiklerinde geriye yaslanıp onları tekmeliyor, kılıcı savurabileceği

bir alan yaratıyordu; diğer durumlarda savuruyor, dirsek atıyor, yakın cephede lazım olduğunda göğüs göğüse savaşıyordu. Etrafındaki tüm adamlar devrilmiş, hiçbiri yakınına yaklaşmamıştı.

Duncan bir süre sonra Anvin ve Arthfael düzinelerce adamla birlikte yardımına geldiğini gördü. Anvin yakınına geldiğinde, Duncan'a arkasından saldıran bir askeri engelleyip onu yaraladı, aynı anda Arthfael kılıcını kaldırıp Duncan'ın yüzüne doğru gelen bir baltayı engelledi. O sırada Duncan öne bir adım attı ve kılıcını askerin midesine sapladı, Arthfael'le birlikte adamı yere devirdiler.

Hepsi tek vücut olarak savaşıyordu, yıllardır bir arada savaşmış olan, mükemmel çalışan bir makine gibi, kılıçların ve zırhların şakırtıları geceyi delerken birbirlerinin arkalarını kolluyorlardı.

Duncan etrafında adamlarının limanın her yanında gemilere çıktığını ve tek vücut olarak donanmaya saldırdığını gördü. Pandesia askerleri ileri doğru atılmıştı, artık hepsi tamamen uyanmıştı ve bazıları alevler içinde kalmıştı. Escalon'un savaşçıları alevlere rağmen cesurca savaşıyor, etraflarındaki yangın büyürken hiçbiri geri çekilmiyordu. Duncan da artık kollarını kaldıramayacak hale gelinceye kadar savaştı. Terliyordu, duman gözlerini yakıyordu. Her yandan kılıç sesleri geliyor, kıyıya kaçmaya çalışan askerler tek tek indiriliyordu.

Sonunda ortam aşırı ısındı. Vücut zırhı giyen Pandesia askerleri alevlerin içinde kapana kısılmıştı, gemilerden denize atılıyorlardı. Duncan da adamlarını gemiden indirip taş duvarın üzerinden liman tarafına geçirmeye başladı. Bir bağırsı duyduğunda dönüp baktı ve yüzlerce Pandesia askerinin arkalarından geldiğini, onları geminin dışında kovalamaya çalıştığını gördü.

Karaya ayak bastıktan ve son adamı da gemilerden indikten sonra arkasını döndü, kılıcını kaldırdı ve gemileri kıyıya bağlı tutan büyük halatları kesti.

“HALATLAR!” diye bağırdı Duncan.

Limanın tamamında adamları komutuna uydu ve gemileri kıyıya bağlı tutan halatları kesti. Önündeki büyük halat sonunda tamamen kesildiğinde Duncan ayağını güverteye dayadı ve büyük bir kuvvetle gemiyi kıyıdan uzaklaştırdı. Bu hareket nedeniyle inlemeye benzer bir ses çıkarttı. Anvin, Arthfael ve diğer adamları ileri atıldı ve tek vücut halinde, yanmakta olan filoyu denize doğru itirdi.

Yanan gemiler çığlık atan askerlerle doluydu, gemiler kaçınılmaz olarak diğerlerine doğru sürüklendi ve onların da alev almasına sebep oldu. Yüzlerce adam gemilerden çığlık atarak fırladı ve denizin karanlık sularına gömülüyorlardı.

Duncan, nefes nefese kalmış, tüm liman büyük bir yangınla aydınlanırken, gözleri parlayarak bakıyordu. Binlerce Pandesia askeri, tamamen uyanmış, diğer gemilerin alt güvertelerinden yukarı çıkmışlardı fakat artık çok geçti. Bir ateş duvarıyla yüz yüze gelmişler ve diri diri yanmak veya buz gibi sulara atlayıp boğularak ölmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalmışlardı. Hepsi ikincisini seçti. Duncan limanın kısa sürede, suyun içinde çırpınan, kıyıya yüzmeye çalışırken bağırarak bedenlerle dolduğunu gördü.

“OKÇULAR!” diye bağırdı Duncan.

Okçuları nişan alıp ok yağmuru üstüne ok gönderdiler; kaçışan askerlere nişan almışlardı. Oklar tek tek hedeflerini buldu ve Pandesialılar sulara gömüldü.

Denizin suları kanla kızıla boyanmıştı ve deniz parlayan sarı köpekbalıklarıyla dolup kanla dolu limanda ziyafet çekmeye başladığında ısırma sesleri ve çığlıklar havayı doldurdu.

Duncan etrafına baktı ve yavaş yavaş ne yapmış olduğunun farkına varmaya başladı: birkaç saat önce meydan okur şekilde limanda duran ve Pandesia hâkimiyetinin işareti olan tüm bir Pandesia donanması artık yoktu. Yüzlerce gemisi yok edilmişti. Hepsi Duncan'ın zaferi ile yanıyordu. Hızı ve yaptığı sürpriz plan işe yaramıştı.

Adamlarının arasında büyük bir çığlık koşturdu ve Duncan, yanan gemileri izleyen, yüzleri dumanda kararmış, gece boyunca at sürmüş olmaktan tükenmiş fakat hala zafer sarhoşu olan adamlarının sevinç içinde olduğunu gördü. Bu, bir rahatlamanın çığlığıydı. Bir özgürlük çığlığı... Yıllardır serbest bırakılmayı bekleyen bir çığlıktı bu.

Fakat kısa bir süre sonra bir başka çığlık duyuldu, bu çok daha uğursuz bir sestir ve ardından Duncan'ın ensesindeki tüyleri diken diken eden başka bir ses daha duyulmuştu. Duncan dönüp

baktığında taş koğuşların kapılarının yavaşça açıldığını görünce bozguna uğradı. Kapılar açıldığında karşılarında korkutucu bir manzara vardı: Tamamen silahlanmış, mükemmel sıralar halinde binlerce Pandesia askeri, profesyonel ve kendi adamlarının on katı kadar bir ordu savaş hazırlığındaydı. Kapılar tamamen açıldığında bir savaş çığlığı attılar ve doğrudan onlara doğru saldırıya geçtiler.

Canavar uyanmıştı. Şimdi, gerçek savaş başlayacaktı.

BÖLÜM ALTI

Kyra, Andor'un sağırsına sıkıca sarılmış, yanında Dierdre ve hemen ayaklarının dibinde Leo, gecenin içinde dörtnele gidiyorlardı. Hepsi geceleri kaçan hırsızlar gibi, Argos'un batısındaki karlı alanlarda hızla ilerliyorlardı. Saatler saatleri kovalamış, at sesleri kulaklarını doldurmuştu ve Kyra kendi dünyasında kaybolmuştu. Ur Kulesi'nde onu nelerin bekliyor olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Dayısı kim olabilirdi, kendisiyle ilgili ne söyleyecekti, annesiyle ilgili ne söyleyecekti. Heyecanını zar zor bastırabiliyordu. Aynı zamanda itiraf etmesi gerekirdi ki, korkuyordu. Escalon'u geçmek çok uzun bir yolculuk olabilirdi, daha önce hiç yapmadığı kadar uzun ve önlerinde uzanan şey Dikenli Orman'dı. Açık alanlar sona eriyordu ve kısa süre sonra vahşi yaratıklarla dolu, klostrofobik ormana dalmış olacaktı. Önlerindeki ağaç sınırını geçtikten sonra tüm kuralların iptal olacağını biliyordu.

Açık alanda rüzgâr uğuldarken kar yüzünü kırbaçlıyordu. Kyra'nın elleri uyuşmuştu ve uzun süre önce sönmüş olduğunu fark ettiği meşaleyi elinden düşürdü. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu ve sadece atların, altlarındaki karların ve Andor'un normal hırıltısının sesinden başka ses duyulmuyordu. Kyra hayvanın öfkesini, evcilleştirilemeyen doğasını hissedebiliyordu, o güne kadar sürdüğü hiçbir canlıya benzemiyordu. Sanki neyle karşılaşacaklarından korkmayan fakat açıkça bir yüzleşme uman sadece Andormuş gibiydi.

Kürklerin içinde sarılı olan Kyra bir kez daha açlıktan midesinin kazındığını hissetti ve Leo'nun da bir kez daha inlemesinden açlıklarını daha fazla görmezden gelemeyeceğine karar verdi. Saatlerdir yoldardı ve kurutulmuş et parçalarını çoktan tüketmişlerdi. Yeteri kadar erzak almadıklarını çok geç de olsa anlamıştı. Bu karlı gecede işler kolay olacak gibi görünmüyordu ve durum hiç iyiye işaret etmiyordu. Kısa süre içinde durup yiyecek bulmaları gerekecekti.

Ormanın sınırına yaklaştıklarında yavaşladılar, Leo karanlık ağaç sınırına hırılıyordu. Kyra omzunun üzerinden, Argos'a geri giden, açık alana ve bir süre için görebileceği son gökyüzü parçasına baktı. Daha sonra dönüp tekrar ormana göz attı. Bir parçası daha fazla ilerlemekte tereddüt ediyordu. Dikenli Ormanın ününü biliyordu ve geri dönüşü olmayan bir noktada olduklarının farkındaydı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Dierdre'ye.

Dierdre zindanda bırakılmış olan kızıdan daha farklı görünüyordu. Sanki cehennemin en derin noktasına kadar gidip gelmiş gibi, daha güçlü, daha yürekliydi ve her şeyle yüzleşmeye hazır gibiydi.

"Olabilecek en kötü şey çoktan başıma geldi" dedi Dierdre, sesi, önlerinde orman gibi soğuk ve sertti, kendi yaşından çok daha büyük çıkıyordu.

Kyra anlayışla başını salladı ve birlikte tekrar harekete geçip ağaç hattını geçtiler.

Girdikleri anda Kyra, o soğuk gecede bile ürperdiğini hissetti. Burası daha karanlık, daha klostrofobikti ve dikenli andıran budaklı dalları, kalm, siyah yaprakları olan siyah ağaçlarla doluydu. Bu orman huzur vermekten çok bir kötülük hissi uyandırıyor.

Ağaçların izin verdiği ölçüde, mümkün olduğu kadar hızlı ilerliyorlardı, altlarındaki kar ve buz çıtırdayıyordu. Etraflarında, dalların arasında gizlenen tuhaf yaratıkların sesleri yükselmeye başladı. Kyra dönüp sesin kaynağını bulabilmek için bakındıysa da hiçbir şey bulamadı. İzleniyorlarmış gibi hissediyordu.

Git gide ormanın derinliklerine ilerlediler. Kyra, babasının ona söylediği gibi, denizi görene kadar batıya ve kuzeye gitmeye çalışıyordu. O sırada Leo ve Andor, Kyra'nın, kendisini çizen dalları ittirirken göremediği gizli yaratıklara hırılıyordu. Kyra önündeki uzun yol hakkında fikir yürütüyordu. Görevi ile ilgili oldukça heyecanlıydı fakat yine de insanlarıyla birlikte olmak ve başlatmış olduğu savaşta onlarla birlikte çarpışmak istiyordu. Daha şimdiden dönmek için acele ediyordu.

Saatler geçmişti, Kyra dikkatle ormanı inceliyor, denize ulaşana kadar daha ne kadar yolları olduğunu merak ediyordu. Böylesine bir karanlıkta at sürmenin riskli olduğunu biliyordu fakat orada tek başlarına kamp yapmalarının son derece tehlikeli olduğunu da biliyordu, özellikle de duyduğu bir başka ürkütücü sestense sonra...

“Deniz nerede?” diye sordu Kyra sonunda Dierdre’ye, daha çok sessizliği kırmak amacıyla. Kyra, Dierdre’nin yüz ifadesinden, kızın kendi düşüncelerinden sıyrılmış olduğunu anlayabiliyordu; ne tür kâbuslar içinde kaybolmuş olduğunu ancak hayal edebilirdi.

Dierdre başını salladı.

“Keşke bilseydim” diye cevapladı yanık bir sesle.

Kyra’nın kafası karışmıştı.

“Seni aldıklarında bu yoldan gelmemiş miydiniz?” diye sordu.

Dierdre omuz silkti.

“Bir arabanın arkasında bir kafesin içinde kilitliydim” diye cevapladı “ve yolculuğun büyük bölümünde bilincim açık değildi. Beni herhangi bir yöne götürmüş olabilirler. Bu ormanı tanımıyorum.”

Karanlığı gözleriyle tararken içini çekti.

“Fakat Alaçam’a yaklaştığımızda daha fazla şeyi tanıyabilirim.”

Huzurlu bir sessizliğin içine gömülerek yollarına devam ettiler ve Kyra, Dierdre’nin geçmişini merak etmekten kendini alamadı. Kızın içindeki gücü hissedebiliyordu fakat aynı zamanda derin üzüntüyü de hissedebiliyordu. Kyra kendini, önlerindeki yolculuk, yiyeceklerinin azlığı, buz gibi soğuk ve onları bekleyen vahşi yaratıklarla ilgili karamsar düşüncelere kapılırken buldu ve dikkatini dağıtmak için Dierdre’ye döndü.

“Bana Ur Kulesi’nden bahsetsene biraz” dedi. “Nasıl bir yer?”

Dierdre, etrafında siyah çizgiler olan gözleriyle ona baktı ve omuz silkti.

“Kuleye hiç gitmedim” diye cevapladı. “Ben Ur şehrinde yaşıyorum ve kule nereden baksan güneye doğru bir günlük mesafede.”

“O halde bana şehirden bahset” dedi Kyra, o an buldukları yer haricinde herhangi bir şey düşünmek istiyordu.

Dierdre’nin gözleri parlamıştı.

“Ur çok güzel bir yerdir” dedi özlem dolu bir sesle. “Deniz kenarında bir şehir.”

“Bizim de güneyde deniz kenarında bir şehrimiz var” dedi Kyra. “Esephus. Volis’ten bir günlük mesafede. Ben küçükken babamla hep oraya giderdik.”

Dierdre başını salladı.

“O bir deniz değil” dedi.

Kyra’nın kafası karışmıştı.

“Ne demek istiyorsun?”

“O Gözyaşı Denizi” diye cevapladı Dierdre. “Ur ise Acılar Denizi üzerindedir. Bizimki çok daha büyük bir deniz. Sizininki doğu kıyınızda, orada küçük akıntılar vardır; fakat Acılar altı metreyi bulan ve kıyılarıma vuran dalgalara sahiptir ve ay yükseldiğinde akıntıları, insanları bırak, gemileri bile bir anda içine çekebilir. Bizimki, Escalon’da, yamaçların, gemilerin kıyıya yaklaşabilmesine izin verecek kadar alçaldığı tek şehir. Tüm Escalon’da sahili olan sadece bizim şehir. Bu nedenle bir günlük mesafemize Andros kuruldu.”

Kyra Dierdre’nin sözleri üzerine kafa yordu. Dikkatini başka yere verebilmiş oluşundan memnundu. Tüm bunları küçükken aldığı derslerden de hatırlıyordu fakat hiçbir zaman tüm detaylarına bu kadar kafa yormamıştı.

“Peki ya halkın?” diye sordu Kyra. “Onlar nasıldır?”

Dierdre içini çekti.

“Gururlu insanlar” diye cevapladı “tıgk Escalon’un geri kalanı gibi. Fakat aynı zamanda farklılar da. Ur’un bir gözünün Escalon’da diğerinin denizde olduğunu söylerler. Biz ufka bakıyoruz. Diğer şehirlerden daha az taşralıyız; belki de bu yüzden birçok yabancı kıyılarıma gelmiştir. Ur’un erkekleri bir zamanlar ünlü savaşçılardı ve babam da aralarında önde gelenlerden biriydi. Şimdi ise, herkes gibi sadece birer nesneyiz.”

Kız içini çekti ve uzun süren bir sessizliğe gömüldü, tekrar konuşmaya başladığında Kyra şaşırmişti.

“Şehrimiz kanallarla kesilir” diye devam etti Dierdre. “Ben küçükken, saatlerce, bazen günlerce çatıda oturur gelen giden gemileri izlerdim. Dünyanın her yerinden şehrimize gelen gemiler, farklı bayraklar, yelkenler ve renkler taşırdı. Baharatlar, ipekler, silahlar ve her türden mal getirirlerdi, hatta bazen hayvan bile getirirlerdi. Gelen ve giden insanlara bakardım ve hayatlarının nasıl olduğunu merak ederdim. Onlardan biri olmayı umutsuzca istemiştim.”

Alışılmadık bir şekilde, gülümsedi ve gözleri parladı; belli ki o bir şeyleri hatırlıyordu.

“Bir düşüm vardı” dedi Dierdre. “Yaşım geldiğinde o gemilerden birine binecektim ve yabancı ülkelere gidecektim. Prensimi bulacaktım ve muhteşem bir adada, bir başka yerdeki muhteşem bir kalede yaşayacaktım. Escalon harici herhangi bir yerde...”

Kyra Dierdre’ye baktı ve gülümsediğini gördü.

“Peki ya şimdi?” diye sordu Kyra.

Dierdre karlara bakarken yüzü düştü ve ifadesi aniden hüznle doldu. Başını salladığı zar zor belli oluyordu.

“Benim için artık çok geç” dedi Dierdre. “Bana yaptıkları onca şeyden sonra.”

“Hiçbir zaman geç değildir” dedi Kyra, ona moral vermek istiyordu.

Fakat Dierdre yine belli belirsiz başını salladı.

“Onlar masum bir kızın düşleriydi” dedi, sesi pişmanlıkla doluydu. “O kız uzun zaman önce öldü.”

Kyra arkadaşı için üzüldü ve ikisi ormanın derinliklerine doğru sessizce devam ettiler. Onun acısını hafifletmek istiyordu fakat nasıl yapacağını bilmiyordu. Bazı insanların acıyla yaşayabiliyor olmalarına hayret etti. Babası ona bir zamanlar ne demişti? *İnsanların yüzlerine aldanma. Hepimiz oldukça umutsuz hayatlar sürdürürüz. Kimimiz bunu daha iyi saklar. Herkes için merhamet besle, hiçbir geçerli sebep görmesen bile...*

“Hayatımın en berbat günü” diye devam etti Dierdre, “babamın Pandesia kanununa boyun eğdiği gündü, o gemilerin kanallarımıza girip, adamların bayraklarımızı indirmesine izin verdiği gün. Bu en mutsuz günümüdü, beni almalarına izin verdiği günden bile daha kötüydü.”

Kyra çok iyi anlıyordu. Dierdrenin içinden geçtiği acıyı, ihanete uğrama duygusunu anlayabiliyordu.

“Peki ya geri döndüğün zaman?” diye sordu Kyra. “Babanı göreceksin?”

Dierdre acı içinde yere baktı. Nihayet “O hala benim babam. Bir hata yaptı. Bana ne olabileceğinin farkında bile olmamış olduğundan eminim. Neler olduğunu öğrenirse bir daha asla eskisi gibi olmayacaktır. Ona anlatmak istiyorum. Göz göze. Hissettiğim acıyı anlamasını istiyorum. İhanetini. Bir kadının kaderine erkek karar verdiğiğinde neler olduğun anlamasını istiyorum” dedi. Gözyaşlarını sildi. “Bir zamanlar benim kahramanımdı. Benden nasıl vazgeçebildiğini anlayamıyorum.”

“Peki şimdi?” diye sordu Kyra.

Dierdre başını salladı.

“Artık bitti. Erkek kahramanlar yaratmayı bıraktım. Artık başka kahramanlar bulmalıyım.”

“Kendine ne dersin?” diye sordu Kyra.

Dierdre kafası karışmış bir şekilde baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Neden kahramanı kendinin dışında arıyorsun?” diye sordu Kyra. “Kendi kendinin kahramanı olamaz mısın?”

Dierdre dalga geçer gibi kıkırdadı.

“Peki neden bunu yapacaktım?”

“Sen benim için bir kahramansın” dedi Kyra. “Orada çektiğin acıyı ben çekemezdim. Sen hayatta kaldın. Dahası yeniden ayaklarının üzerinde durdun ve şu anda bile hala çabalıyorsun. Bu, seni benim için kahraman yapar.”

Sessizlik içinde yollarına devam ederlerken Dierdre Kyra'nın sözlerini düşünüp taşınıyor gibi görünüyordu.

“Peki sen, Kyra?” diye sordu Dierdre sonunda. “Bana kendinden bahsetsene.”

Kyra meraklı bir ifadeyle omuz silkti.

“Ne bilmek istiyorsun ki?”

Dierdre boğazını temizledi.

“Bana ejderhadan bahset. Orada neler oldu? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Neden senin için geldi?” Tereddüt etti. “Sen kimsin?”

Kyra arkadaşının sesinde bir korku olduğunu fark edip şaşırıldı. Sözleri üzerine biraz düşündü, ona dürüst bir şekilde cevap vermek istiyordu ve bir cevabı olmasını diledi.

“Bilmiyorum” diye cevapladı sonunda, dürüst bir şekilde. “Ben de bunu bulacağımı düşünüyorum.”

“Bilmiyor musun?” diye sordu Dierdre. “Gökyüzünden bir ejderha gelip senin için savaşıyor ve sen nedenini bilmiyor musun?”

Kyra bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini düşündü fakat sadece başını sallayabildi. Refleks olarak gökyüzüne baktı ve budaklı dalların arasından, tüm umutsuzluğuna rağmen Theos'tan bir iz görmeyi umdu.

Fakat bir ışık bile yoktu. Bir ejderha sesi duymuyordu ve yalnızlaşma hissi derinleşiyordu.

“Farklı olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Dierdre.

Kyra omuz silkti, yanakları yanıyordu ve utandığını hissediyordu. Arkadaşının ona bir ucubeye bakıyor gibi bakıp bakmadığını merak etti.

“Genelde her şeyden emin olmak isterim” diye cevapladı Kyra. “Fakat şimdi... Gerçekten artık hiçbir şey bilmiyorum.”

Huzurlu bir sessizlik içinde, arazi izin verdiği tırıs kalkarak, ağaçlar sıklaştığında inip hayvanlarını yönlendirmek zorunda kalarak saatlerce yol aldılar. Kyra sürekli olarak diken üstünde hissediyordu, her an saldırıya uğrayacaklarmış gibi geliyordu ve ormanda hiçbir şekilde rahatlayamıyordu. Neyin canını daha fazla yaktığına karar veremiyordu; soğuk mu yoksa midesinin sürekli kazınıp durması mı... Sefil bir haldeydi. Daha neredeyse başlamamış bile olduğu görevini güçlkle tasavvur edebiliyordu.

Saatler geçti ve Leo inlemeye başladı. Bu normal bir inleme değil, garip bir sestti, daha çok yemek kokusu aldığı zamanlar çıkarttığı bir ses. Aynı anda Kyra da bir şeylerin kokusunu almıştı. Dierdre ile birlikte aynı yöne dönüp baktılar.

Kyra ağaçlara doğru baktı fakat hiçbir şey göremedi. Durup dinlemeye başladıklarında yakınlarında bir yerde olan bir hareketliliğin cılız seslerini duymaya başladı.

Kyra koku nedeniyle heyecanlanmıştı fakat aynı zamanda bunun ne anlama gelebileceğini düşünüp endişelenmişti; ormanda onlardan başkaları da vardı. Babasının uyarısını hatırladı. İsteyeceği son şey birileriyle yüz yüze gelmek olurdu. Orada ve o anda değil...

Dierdre ona baktı.

“Ben çok acıktım” dedi Dierdre.

Kyra da açlıktan ölmek üzere olduğunu hissediyordu.

“Böyle bir gecede, orada her kim varsa” dedi Kyra “içimde, paylaşmaya çok da hevesli olmayacaklarına dair bir his var.”

“Bir yağın altınımız var” dedi Dierdre. “Belki de bize biraz satarlar.”

Fakat Kyra başını salladı. Leo, açıkça acıktığını belli edecek şekilde inleyip dudaklarını yalarken, Kyra'nın içinde sıkıntılı bir his vardı.

“Bunun zekice olacağını düşünmüyorum” dedi Kyra midesindeki tüm acıya rağmen. “Yolumuzdan sapmamalıyız.”

“Peki ya hiç yiyecek bulamazsak?” diye ısrar etti Dierdre. “Burada açlıktan ölebiliriz. Atlarımız da ölebilir tabii. Yiyecek bir şey bulmamız günler sürebilir ve bu bizim tek şansımız olabilir. Ayrıca korkacak çok bir şeyimiz yok. Senin silahların yanında, benimkiler de öyle ve Leo ile Andor da yanımızda. İhtiyacın olduğu anda herhangi birine daha o gözünü bile kırpamadan üç ok saplayabilirsin ve onlardan çok hızlı şekilde uzaklaşabiliriz.”

Fakat Kyra tereddüt ediyordu, ikna olmamıştı.

“Ayrıca, ağzında bir et parçasıyla oturan bir avcının bize çok da bir zarar verebileceğini düşünmüyorum” diye ekledi Dierdre.

Kyra herkesin açlıktan kırılmak üzere olduğunu, yemeğin peşinden gitme arzularının arttığını hissetti; daha fazla direnemezdi.

“Bu durumu sevmedim” dedi. “Yavaşça yaklaşalım ve orada kim olduğunu görelim. Eğer bir bela sezersek, daha fazla yaklaşımadan oradan ayrılacağız.”

Dierdre başıyla onayladı.

“Söz veriyorum” diye cevap verdi.

Hep birlikte ağaçların arasından yavaşça yürümeye başladılar. Koku artmaya başlayınca Kyra ileride soluk bir ışık gördü ve oraya doğru yürüdükleri sürede kalbi oradakilerin kim olabileceğinin merakıyla daha hızlı atmaya başladı.

Yaklaştıklarında iyice yavaşladılar. Ağaçların arasında sağa sola kayarak, daha dikkatli bir şekilde ilerliyorlardı. Kyra kalabalık bir grup insanın çevresinde olduklarını hissettiğinde, parlaklık çoğalmış, sesler artmış, hareketlilik büyümüştü.

Daha dikkatsiz şekilde ilerleyen Dierdre açıklığının onu ele geçirmesine izin vermiş, daha hızlı hareket ediyor, git gide uzaklaşıyordu.

Arkasından aceleyle giden Kyra “Dierdre!” diye fısıldadı.

Fakat Dierdre ilerlemeye devam ediyordu, açıklığı kontrolünü eline almış gibiydi.

Kyra ona yetişmek için hızlandı; Dierdre açıklığın sınırında durdu ve o sırada parlaklık iyice arttı. Kyra kızın hemen yanında durdu, gözlerini açıklığa doğru çevirdi ve gördüğü şey onu şoke etti.

Açıklıkta, düzinelerce domuz şişe geçirilmiş, kızartılıyor, devasa kamp ateşleri geceyi aydınlatıyordu. Koku çok cezbediciydi. Ayrıca açıklıkta düzinelerce adam vardı ve Kyra gözlerini kısıp baktığında bunların Pandesia askerleri olduğunu görüp yıkıldı. Onları burada, ateşin etrafında, gülüp, birbirleriyle şakalaşp, ellerinde şarap keseleri ve etlerle otururken görmek onu şoke etmişti.

Açıklığın uzak tarafında bir dizi demir parmaklıklı taşıyıcıyı görmek Kyra'nın iyice canını sıkıyordu. Düzinelerce kuru yüz, açlık içinde dışarı bakıyordu. Hepsi umutsuz, hepsi tutsak olan oğlanların ve adamların yüzleri... Kyra bunun ne olduğunu hemen anladı.

“Ateş Duvarları” diye fısıldadı Dierdre'ye. “Onları Ateş Duvarlarına götürüyorlar.”

Dierdre hala neredeyse beş metre uzağındaydı, gözleri kızaran domuzlara dikilmişti ve geri dönmedi.

Telaşa kapılan Kyra “Dierdre!” diye tısladı. “Buradan hemen gitmemiz gerekiyor!”

Fakat Dierdre hala onu dinlemiyordu. Kyra tüm tedbiri elden bırakıp onu yakalamak için ileri atıldı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.